

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACĂRA

44

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

...ȘI PORȚILE DE FIER
SE VOR DESCHIDE

S. U. A.: „ziua cea mai lungă”
a anului bisect 1964

TOAMNĂ BUCUREȘTEANĂ

Anul XIII nr. 44 (492) — 31 octombrie 1964

FOTOGRAFICĂ

FLACĂRII

Poporul algerian sărbătorește a zecea aniversare a zilei istorice de la 1 noiembrie 1954 cind, la chemarea Frontului de eliberare națională, a început pe teritoriul țării răscoala armată pentru cucerirea independenței. Năzuința de libertate a poporului algerian s-a văzut împlinită în iulie 1962. De atunci Republica Algeriană Democrată și Populară a obținut succese însemnate în lichidarea situației grele lăsate moștenire de anii dominației colonialiste și de cei peste șapte ani de război — succese care se bucură de o largă simpatie în lumea întreagă. În fotografie: sediul guvernului algerian din orașul Alger — capitala țării.

Ansamblul de balet al Teatrului de operă și balet din București a dat o serie de spectacole la Praga, apreciate cu căldură de publicul din capitala R. S. Cehoslovace. Fotografia înfățișează scenă din baletul „Romeo și Julieta” de S. Prokofiev, prezentat la Teatrul „Smetana” din Praga.

În întreaga Japonie și îndeosebi în orașele ale căror porturi au fost transformate în baze militare — ca Sasebo, Yokosuka ș.a. — se desfășoară o largă acțiune de protest împotriva prezenței submarinelor americane înzestrate cu rachete nucleare.

După ciocnirile sîngeroase ce s-au produs la Cochabamba (Bolivia) între poliție și studenții care demonstrau împotriva arestării unor lideri ai organizațiilor lor, autoritățile au anunțat restabilirea liniștii în oraș. Dar potrivit agențiilor de presă, este vorba de un „calm aparent”.

După atribuirea Premiului Nobel pentru pace luptătorului pentru drepturile populației de culoare din S.U.A. Martin Luther King și a Premiului Nobel în domeniul literaturii cunoscutului scriitor francez Jean Paul-Sartre (care l-a refuzat) au fost făcute cunoscute și numele altor doi laureați: profesorul Conrad Bloch (șue) de la Universitatea Harvard din S.U.A. și Robert Lynen (jos), directorul Institutului Max Planck din München (R.F.G.), pentru descoperirile lor cu privire la mecanismul colesterolului și metabolismul acizilor grași.

La Paris continuă lucrările celei de-a 13-a conferințe generale a U.N.E.S.C.O. Cuvântarea rostită în cadrul conferinței de către conducătorul delegației R.P. Romi acad. Athanase Joja, consacrată programului de alfabetizare și problemei educative tinerei generații, a stîrnit un viu interes în rîndul delegațiilor. În fotografie: sala de ședință ale Palatului U.N.E.S.C.O. din capitala franceză.

Familia americanului Leon Hillis a părăsit în urmă cu doi ani Statele Unite pentru a întreprinde o călătorie în lume cu un furgon cu cai. După ce a străbătut numeroase țări pe continentul american și apoi pe cel european, Hillis a ajuns recent pe teritoriul U.R.S.S.; fotografia îl înfățișează în apropierea Moscovei.

...SI PORTILE DE FIER SE VOR DESCHIDE

Maistrul mecanic Blănaru Vasile este cunoscut de pe vremea cazului. A lucrat apoi la Hidrocentrala de pe Argeș și tă-l acum discutând aici, la Uzinele de Fier, împreună cu ginerul șef Zaharia Gheorghe, înplasarea celulelor de palanșe la batardoul aval.

Peste cîtiva ani această fotografie va constitui un document. În același loc, astăzi sălbatic, vom fotografia o construcție măreată și modernă: Hidrocentrala „Porțile de Fier“.

...ȘI PORTILE DE FIER SE VOR DESCHIDE

Există la Administrația fluvială a Porților de Fier o hartă pe care temerarii piloți ce conduc navele susul Dunării o numesc simplu și firesc „Steaua polară“. Este vorba de descrierea amănunțită a condițiilor de stîncă de sub valurile fluviului, ce pînde hrăpăreți trecerea vapoarelor, gata să se împlintească cea mai mică neatenție în carcasa lor. Numai cei nu știe de cîte primejdii este legată navigația dunareană în sectorul cataractelor, numai acela nu poate înțelege pe de-a-ntregul marea valoare a acestor hărți care nu peste mulți ani va deveni o oarecare piesă la muzeul Porților de Fier.

Dacă ați fost vreodată călător pe bătrînul fluviu în zilele fierbinți ale verii cînd cota apelor Dunăii consemnează zilnic scăderea debitelor, ați putut vă dați seama că meseria de pilot în această regiune nu e o joacă. Oamenii aceștia încercați, cînd în bătălia grea, inegală, cu forțele oarbe ale naturii conduc cu măiestrie fiecare convoi, purtîndu-l pînă dincolo de Cazanele mici și mari. Lor, și numai lor li se potrivește ca o mînușă simbolică denumită „lupi de Dunăre“, cu toate că acest titlu îl revendică desigur și ceilalți marinari de apă dulce. Iar harta despre care am amintit la început le este călăuză sigură cum era „Steaua polară“ pentru anticii drumeți ai mărilor și oceanelor.

LUNGĂ ESTE CALEA...

...ce-o străbate Dunărea de la izvorușul firav, subțire și jucăuș, pînă la fluviul cu apele mîloase ce vor parcă să se dezică de poeticul titlu al valsului lui Strauss, „Dunărea albastră“. Bătrînul Istru, pomenit încă din scrierile antichității ca o apă nă-

răvașă, se înverșunează cumplit în sectorul cataractelor, spumegînd între maluri. Cît de plastic îi descrie Vlahuță în a sa „Romînie pitorească“ lupta pe care o poartă cu munții: „Aici, sub volbura asta de valuri, e încheietura Balcanilor cu Carpații. Peste pumnii lor încleștați, Dunărea se aruncă furioasă, rupînd

cu zgomot cea din urmă stăvilire ce i se mai ridică în cale. Și în vîlmășagul acestei ciocniri de titani fiecare val pare că strigă, fiecare stîncă pare că se mișcă... Din ce depărtări scoarboară și cît a luptat Dunărea ca să străbată încocoace! A trebuit să spintece munții, să-și sape albia în piatră de-a curmezișul

Carpaților. A bățuit, și Porțile de Fier s-au deschis în fața porții eterne a valurilor ei“.

CÎND VII CU TRENU

...de la București spre Timișoara în dreptul miciei localități Gura Văii te întîmpină astăzi un cărucor cu totul inedit. Sus, pe m-

apei, se înalță o piramidă de triangulație. Iar dincolo, pe malul iugoslav, la Sip, o piramidă asemănătoare jalonează așteptarea viitorului baraj, al cărui vârf înalt de beton va zăgăzui curgerea fluviului. Aici, în sectorul estic, constructorii români și iugoslavi vor capta marile energii pe care Dunărea le îroșește în cataracte, vor supune puterea mecanică a valurilor ei, transformându-le în energie electrică, izvoare de lumină și forță. Sistemul hidroenergetic și de

ruri tot mai precise. Primele mlădițe ale uriașului șantier au și răsărit pe buzele celor două maluri, excavatoarele au și început să muște din pământul lutos, în vreme ce cele dintâi palanșe sînt plantate în sol.

ȘI PE UN MAL, ȘI PE CELĂLALT...

...se văd strălucind, sub soarele toamnei de aur, plăcile de marmură, adevărat act de naștere al gigantului de la Porțile de Fier. Dezvelite într-un cadru săr-

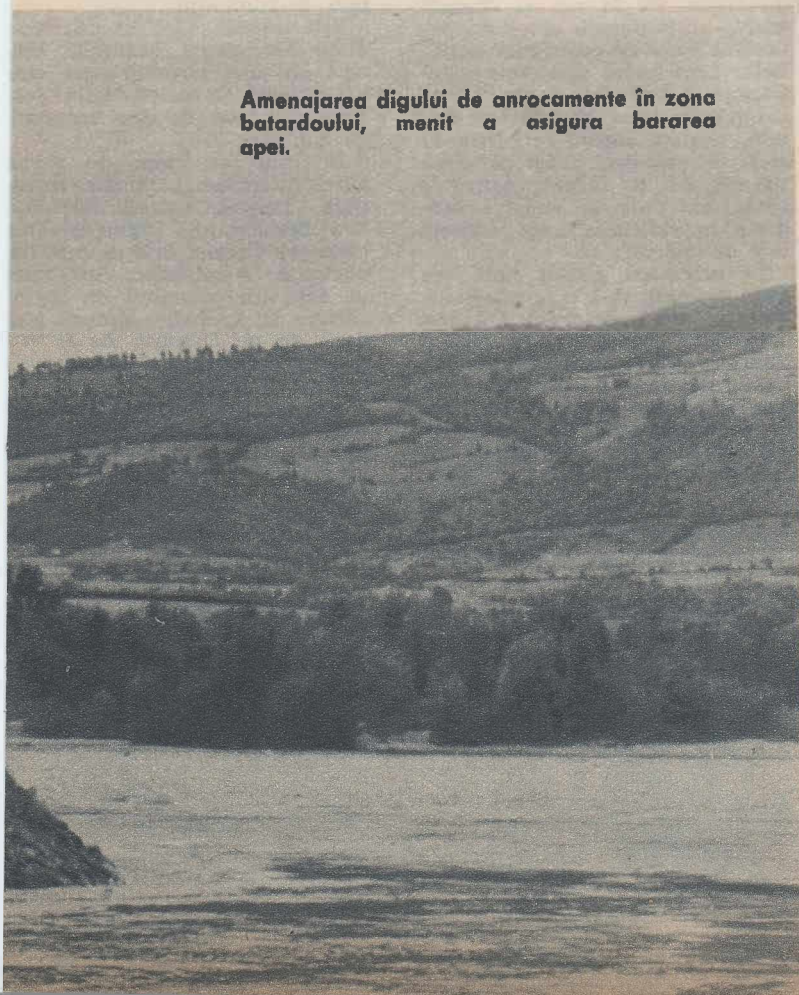
Între blocurile unde vor locui constructorii...

navigație de la Porțile de Fier, gigantul dunărean, cum este numit cu justificată mândrie de cei chemați să-i dea viață, e pe cale să depășească cadrul strict limitat al hărților de calc pe care proiectanții din cele două țări vecine și prietene au trasat dinăuntru în amănunt fiecare obiectiv. El începe să prindă contu-

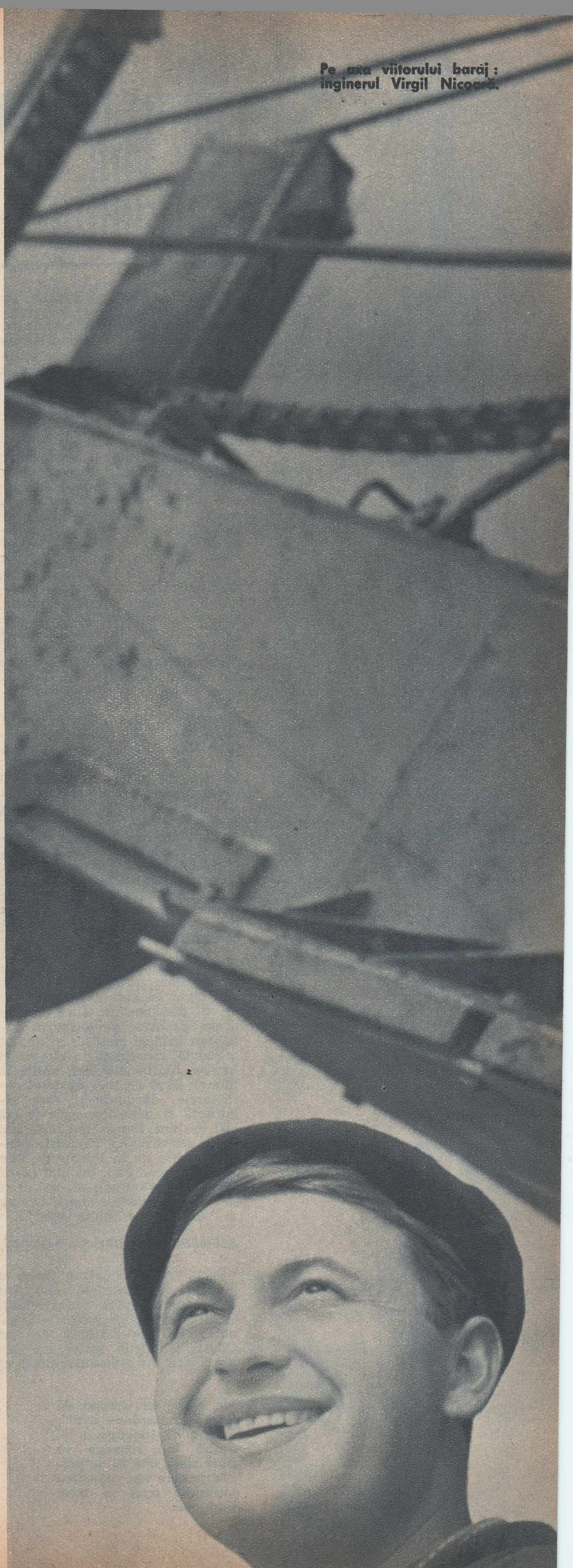
bătoresc de către tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și Iosip Broz Tito, plăcile așezate pe modeste pedestale de beton își vor afla pentru totdeauna locul pe barajul lung de peste 400 de metri și înalt de aproape 60, în care valurile Dunării își vor struni

(Continuare în pag. 6)

Amenajarea digului de anrocamente în zona batardoului, menit să asigure barajarea apei.

Pe axa viitorului baraj: inginerul Virgil Nicora.

...SI PÖRTILE DE FIER SE VOR DESCHIDE

tumultul pentru ca, sorbite de puternicele turbine, să se transforme în herghelii de cai putere.

Dăinuiau încă vii ecourile uralelor și ovațiilor cu care miile de constructori salutau începerea lucrărilor, când a și început să bată pulsul marelui șantier. Sînt momente unice, pe care memoria le va păstra ca pe un adevărat document. Cînd totul va fi terminat aici, cei ce au dat viață sistemului hidroenergetic vor pleca în alte locuri, dar își vor aminti, de bună-seamă, de ziua de început de septembrie a anului 1964, cînd s-a pornit asaltul omului asupra Dunării.

Pe Ion Linguraru, un bărbat în puterea vîrstei, l-am aflat lîngă cupa excavatorului. Prinsese în palmele mari, bătătorite de muncă, cîțiva bulgări de pămînt, pe care îi mîngîia parcă din priviri. Deslușeam în gingășia gestului său fiorul marilor creații la care este chemat să-și aducă și el contribuția. Într-un fel, Linguraru este un pionier, așa cum a fost la rîndul său Afteț pe șantierul Combinatului siderurgic de la Galați, cel ce păstrează acasă într-un săculeț primii bulgări de pămînt excavat. Sau așa cum a fost Pavel Oțet, minerul trecut prin școala Vișeuului și a Bicazului, și care acum, la Argeș, făurește o nouă cetate a luminii. „Dacă m-aș pricepe la poezie, aș scrie un poem despre începutul de la Porțile de Fier — ne spune Linguraru. Aș vrea să mă înțelegeți bine. Sînt de-a dreptul fericit că muncesc aici“.

Nu am putut sta de vorbă cu tovarășii săi, Ion Dudilă și Filip Gross, dar, fără să fiu profet, sînt sigur că sensul spuselor lor ar fi fost același. Încă de pe acum poposesc pe șantierul dunărean oameni care au acumulat o bogată experiență la alte mari lucrări hidroenergetice, căliți în munca dîrză ce le-a modelat caracterele, dăruindu-le acea siguranță și măiestrie care le stă atît de bine. După cum nu-i mai puțin adevărat că rîndurile constructorilor de la Porțile de Fier sporesc necontenit, tot mai multe pîrîiașe revărsîndu-se în albia largă, generoasă, a marii armate a celor ce vor înălța barajul.

ASEMENI UNUI URIAȘ MAGNET...

...Porțile de Fier atrag tineri și vîrstnici din toate colțurile țării. Este de-a dreptul reconfortantă lectura scrisorilor sosite la organele locale de partid și de stat. Citești rîndurile scrise cu cerneală sau cu creionul chimic pe

Ne aflăm la punctul de lucru „batardou aval“ Echipa de sonetiști a lui Știrbu Ion reușește să bată zilnic cîte 30 de palplanșe care vor împiedica infiltrația apei în zona barajului.

Entuziaști din toată tara sosesc zilnic pe șantier. Trei dintre aceștia Ion Dragomir, Gavrilă Ignat și Vasile Voicu, electricieni, au fost repartizați în același dormitor, spațios, curat și, cum spun ei, „vopsi în nylon“.

un petic de hîrtie și trăiești cu impresia puternică că ai sub priviri cel mai pasionant roman. Fie-ne îngăduiți ca din vrafal de scrisori să dăm tiparului cîteva rînduri semnate de tînăra Viorica Bucur, economistă la o întreprindere din orașul Mediaș: „Sînt logodită și am stabilit împreună cu logodnicul meu să mergem să muncim în sistemul hidroenergetic dunărean. Pe la noi se discută foarte mult despre acest important obiectiv al economiei naționale. Logodnicul meu este electrician și amîndoi sîntem membri ai Partidului Muncitoresc Român. Sîntem tineri, respectiv 27 și 32 de ani, deci avem suficiență energie și voință pentru a ajuta cu puterile noastre modeste la ridicarea unui edificiu atît de măret“.

În urmă cu cîteva luni, am avut prilejul să-l cunosc pe inginerul șef al sectorului Dunăre, Alexandru Diaconu. Un bărbat tînăr, cu părul ușor cărunt. Era trecut de mult de miezul nopții cînd în camera modestă din casa de pe malul apei, de la Orșova, migălea încă la unele detalii din proiect. Abia venise de pe teren,

colindase în susul Dunării; pest cîteva ceasuri urma să plece să vadă la lucru o echipă de mineri și de hidrologi, dar pe fața sa nu se observa nici p de osteneală.

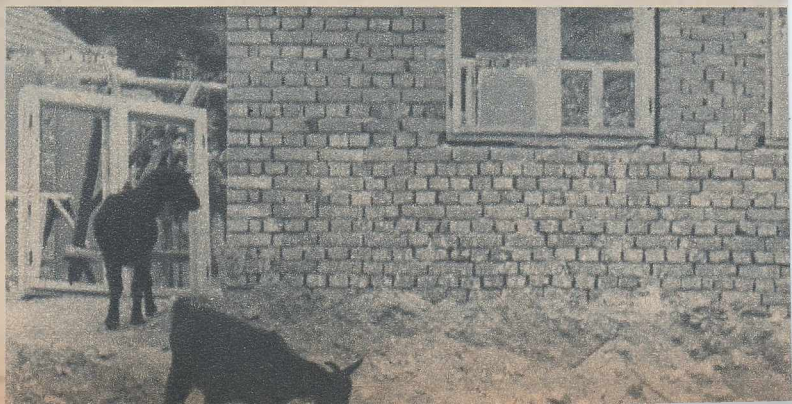
— Iată, aici vor fi ecluzele Pentru construirea ecluzei se va executa un batardou, chiar în albia Dunării. Vom folosi meto de unice. Știți, atît proiectant cît și constructorii trăiesc din plin evenimentul...

Este plăcut să-l asculți vorbind. Împletește noțiunile tehnice cu mici povestiri, iar cînd îți descrie caracteristicile tehnice nu face de loc economii de fantezie.

În timp ce stam de vorbă afară începuse o ploaie torențială. Deodată, sună telefonul. Era Bucureștiul. Inginerul Diaconu era chemat la o ședință importantă la minister. Am văzut pe fața lui o umbră de regret: „Mîine își încheiau munca son dori de pe Dunăre. Aș fi vrut să le strîng mîna. Au desfășurat o muncă eroică...“

Acestea nu au fost cîteva cuvinte de complezență, ci au cî glindit cea mai evidentă realitate. Gîndiți-vă că au fost nece

...și deodată au apărut două capre ignorante. Căutînd obișnuitel locuri mărăcinoase, au rămas nedumerite: „ce de case!“

O scurtă pauză la „Platforma 46”, unde se fac ultimele nivelări. În stînga, buldozeristul Gross Filip.

are foraje la o adîncime de circa 60-60 de metri în rocă, pe timp ramos sau pe vreme aspră, cînd alurile Dunării se izbeau cu urie de piciorul pontonului. Pentru ca proiectele să se închege, a prindă viață, sute de mineri, hidrologi, geologi au săpat zeci de km de galerii în versanți, au executat peste 12 km de foraje speciale. Au fost necesare studiile pe modele structurale în laboratoarele hidraulice, pe modele la scară redusă ale principalelor construcții. Și cînd totul a fost gata, cînd cercetătorii și proiectanții au adus o serie de îmbunătățiri variantelor inițiale, au putut fi inaugurate lucrările de construcție atît pe malul românesc cît și pe cel iugoslav.

S-A RELATAT...

...pe larg despre caracteristicile generale ale Sistemului hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier. După cum se știe, deci, acest sistem va fi nu numai cel mai mare de Du-

năre, dar se poate spune că el se încadrează printre cele mai mari din întreaga lume. De o parte și de alta a barajului deversor, despre care am amintit mai sus, se vor afla două centrale electrice și două ecluze. Cînd va intra în funcțiune cu întreaga sa capacitate, sistemul hidroenergetic va furniza 10 miliarde kilowați-ore anual energie electrică. Peste baraj va fi construită o modernă șosea pentru circulația autovehiculelor, fiind prevăzute de asemenea trotuare pentru circulația pietonilor.

Cîteva cuvinte despre ecluze — aceste uriașe lifturi hidraulice, cum li se mai spune. Fiind de mari dimensiuni, ele vor face posibilă nu numai creșterea considerabilă a traficului anual, dar vor mijloci navigația pe Dunăre a vaselor moderne de mare tonaj. Pentru deservirea navigației prin aceste ecluze, vor fi construite atît în amonte cît și în aval de baraj porturi de așteptare.

Cînd barajul va opri apele Dunării, în amonte își va desfășura oglinda tremurătoare un mare lac lung de circa 230 de km. Vor dispărea pentru totdeauna colții amenințători ai stîncilor de la gherdapuri, se vor sfîrși legendele care spun că, acolo unde un pașă hapsîn a aruncat ferecată în lanțuri o tînără sclavă, vulesc turbate apele Dunării, înspăimîntîndu-i și pe cei mai experimentați navigatori. Se naște o nouă legendă, pe care o scriu cu brațele lor harnice miile de constructori ai Sistemului hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier, obiectiv de mare însemnătate pentru economia națională a celor două țări și pentru îmbunătățirea condițiilor de navigație pe Dunăre.

AM PRIVIT PE O HARTĂ...

...și pe planurile proiectanților contururile viitoarelor căi de comunicație. Actuala linie ferată

București-Timișoara va fi mutată pe o porțiune de aproape 24 km.

În aceste zile, pe malul românesc ca și pe malul iugoslav al Dunării privirile întîlnesc elemente obișnuite de decor ale marilor șantiere. Se văd siluetele baracamentelor și ale diferitelor depozite. Mica haltă de la Gura Văii va cunoaște și ea mari prefaceri, pentru ca pe roanele largi să poată găzdui puzderia de agregate și mașini necesare constructorilor pentru bătălia cu fluviul.

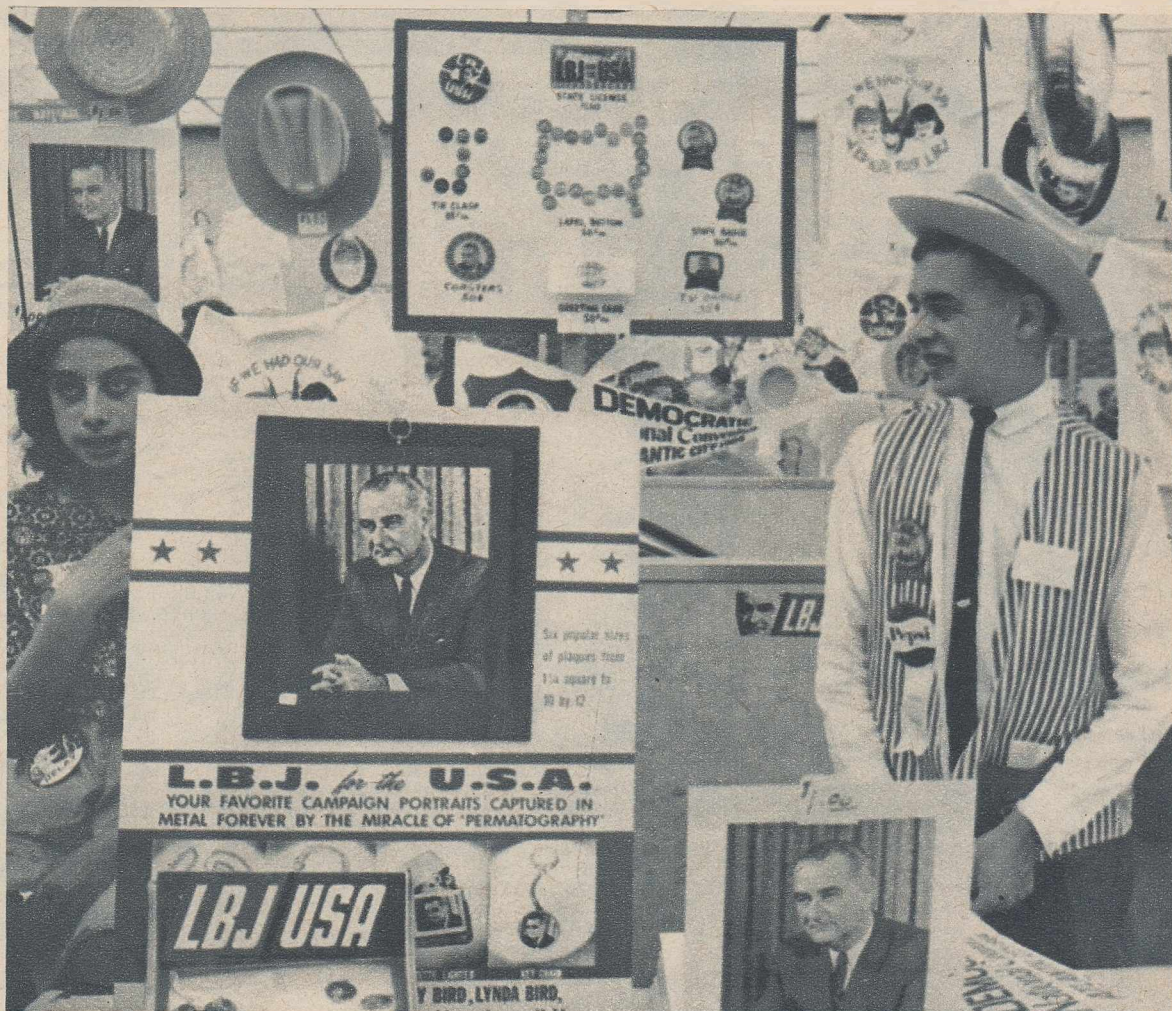
Viitoarei hidrocentrale i-a fost așezată, așa cum spunea tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, o temelie trainică — cea a prieteniei și colaborării tovarășești romîno-iugoslave.

Brațele harnice ale constructorilor socialismului din România și Iugoslavia vor face ca Porțile de Fier ale Dunării să se deschidă larg.

Ion MĂRGINEANU
Fotografii de A. MIHAILOPOL

S.U.A.: „ZIUA CEA MAI LU

Jocurile Olimpice au rămas în urmă. Dar acesta nu a fost singurul eveniment prezvizibil al anului 1964. Peste câteva zile, ca în fiecare an bisect, în Statele Unite vor avea loc alegerile prezidențiale. Prima zi după prima luni din noiembrie cade anul acesta...

Pretutindeni în aceste zile: insigne și portrete electorale...

...MARTI, 3 NOIEMBRIE

Imediat după miezul nopții, după ora locală a coastei Atlanticului, în micile localități din New Hampshire, birourile de votare se vor deschide. Cei dinți alegători vor pătrunde în localurile de vot. La acea oră, locuitorii de pe coasta Pacificului vor fi încă în ziua precedentă. Soarele străbate doar trei fuse orare între o coastă și alta. Și în timp ce la San Francisco abia va începe ziua de marți, posturile de radio și televiziune vor fi anunțat deja primele rezultate din Noua Anglie.

Ziua alegerilor va fi anul acesta „cea mai lungă zi a anului” nu atât datorită întinderii în timp a operațiunilor de votare, de clasificare și de publicare a rezultatelor, cât mai ales datorită forțelor imense angrenate în lupta electorală și importanței care se acordă în Statele Unite și peste hotarele lor concluziilor scrutinului. Până atunci, 250 de milioane de dolari, după estimății preliminare, vor fi fost cheltuiți de partidele democrat și republican în campania electorală; președintele Johnson va fi străbătut 30 de state în care

trăiesc două treimi din populație, rostind, zi de zi, mai multe cuvântări; doamna Johnson va fi călătorit în 20 de state, iar cele două fiice ale președintelui, în opt state. Din punct de vedere al numărului de kilometri parcurși în cursul campaniei și al discursurilor rostite, candidatul republican și secundanții săi nu vor fi cu nimic mai prejos.

De fapt, tocmai în ziua alegerilor, în marile orașe și micile localități va fi mai multă liniște decât oricând în cursul ultimelor luni. Nu vor mai răsună cuvântările pe care de altfel nici o mașină electronică de calculat nu le-ar putea număra, marșurile fanfarelor vor fi doar o amintire, pe străzi nu vor mărșăliu tinere costumate după moda specifică a campaniilor electorale americane. Numai posturile de radio și televiziune vor fi în permanență „pe eveniment” din momentul începerii scrutinului și până la aflarea numelui celui de-al 37-lea președinte al Statelor Unite.

O PREDICĂ DE DUMINICĂ

O controversată declarație și care s-a bucurat totodată de multă

publicitate în actuala campanie electorală aparține, oricât de paradoxal ar părea acest lucru, unei persoane care nu a participat la duelul celor două partide pentru Casa Albă. Declarația se face ecoul nehotărârii existente în rândul a numeroși americani. După cum scrie revista „Time”: „acest sentiment a fost prezentat într-un mod oit se poate de dramatic într-o predică, de către reverendul Francis B. Sayre Jr., decanul Catedralei episcopale din Washington, un om care s-a născut la Casa Albă, ca nepot al lui Woodrow Wilson”.

Alegătorii acestei mari națiuni — a spus Sayre — sînt dezorientați de o asemenea pereche de candidați. Nu știu încotro s-o apuce. Poporul nostru se află într-o mare dilemă și, orice parte a țării ai vizita-o, simți acest lucru într-un mod foarte pregnant”.

Nu încapă însă nici o îndoială că la 3 noiembrie, în Statele Unite va avea loc o alegere. Va fi, bineînțeles, o alegere determinată de posibilitățile care se oferă cetățeni-

lor americani: ori candidatul democrat, ori candidatul republican.

IERI, AZI.

Partidul democrat s-a născut în anul 1821. Proprietarii de sclavi din sud și oamenii de afaceri din nord, avînd interese în prelucrare, vinderea și transportarea bumbacului, țineau strîns în mîinile lor frînele acestui partid.

Partidul republican a țîșnit în primul planul vieții politice americane în 1854. Pînă spre sfîrșitul secolului al XIX-lea el se prezentă ca o coaliție a claselor progresiste interesate în dezvoltarea capitalismului și eliminarea sclaviei. Marele Lincoln a fost primul președinte reprezentant al partidului republican. Pentru tordeauna a rămas legată de numele său desființarea sclaviei.

Cînd tunurile din războiul anglo-bur și ale războiului hispano-american au vestit, la începutul secolului nostru, intrarea capitalismului în stadiul imperialist, cele două partide, alcătuind rotația politică de stat, s-au prezentat ca reprezentanți ai aceleiași clase. „Enciclopedia Americana” caracterizează pe republicani ca fiind în mod „deschis partidul Big Businessului

¹ Președinte al S.U.A.: 1912-1916, 1916-1920.

„A ANULUI BISECT 1964

În lecțiile aspre ale înfrângerii politice suferite pînă în 1932, democrații, datorită lui Franklin Roosevelt, au tras concluzii. Ei au început să privească mai în proces de înnoire începuse atunci cu Revoluția din Octombrie. În interesul capitalismului, născut de marea criză economică din 1929, ei au dat dovadă de mai mare flexibilitate și capacitate de manevră față de interesele populare și revendicările masei. Iar pe plan extern au vădit înțelegerea unui mai mare realism. După opt alegeri prezidențiale care au urmat anului 1932, republicanii au reușit să-și adjudece intrarea la Casa Albă doar în 1952 și 1956. În aceeași perioadă, în cursul celor două alegeri pentru Congres, o majoritate republicană în Senat și Camera Reprezentanților, s-a putut realiza, doar în 1946 și 1952. Indiferent însă dacă la Casa Albă s-a așezat un democrat sau un republican, „sfînta sfintelor” politicienilor americane a rămas bipartizanismul problemele-cheie interne și externe. Tocmai „politica bipartizană” care opunea adesea curentelor liberale și realiste din cele două partide curente rasiste și de dreapta din rîndul democraților și republicanilor, camuflînd contradicțiile de clasă și împiedicînd manifestarea altor forțe politice, constituie fundamentul vieții politice americane. Într-o dată s-a făcut încercarea ca

dreapta să se organizeze într-un partid capabil să acapareze în mod deschis și pentru sine puterea executivă. Pe măsură ce industria de armament a devenit o forță conducătoare în economia americană și la vest de Mississippi au răsărit pe acest teren, ca ciupercile, un mare și puternic grup de noi magnatați ai dolarului, planuri tot mai amănunțite și mai secrete au fost elaborate în diferite conclavuri. Și iată că în luna iulie a acestui an, în „Palatul vacii” de la San Francisco, Convenția republicană a desemnat drept candidat în alegeri pe senatorul Goldwater.

MÎINE?

„Eu nu sînt un filozof. Sînt un comerciant care încearcă să vîndă punctul de vedere conservator asupra guvernării”.

Îl putem crede pe cuvînt pe senatorul Goldwater că nu este un filozof. Dar de fapt ce vrea să vîndă el? Senatorul Goldwater însuși a avut grijă să fie destul de explicit prin manifestările orale și în scris. Pe măsură ce s-a apropiat data alegerilor, a devenit tot mai evident că acapararea de către senatorul Goldwater și partizanii săi a controlului partidului republican constituie cel mai puternic atac al dreptei care s-a produs vreodată pe frontul politicii americane. Așa se explică de ce în taberele republicană și democrată au început dezertările. Rasiștii înverșunați din sud aparținînd partidului democrat și-au

proclamat afilierea la goldwaterism. Figura cea mai notabilă din această categorie este fără îndoială senatorul Strom Thurmond, care în 1963 a votat, ca și Goldwater, împotriva tratatului de încetare parțială a experiențelor nucleare, iar în 1964 împotriva legilor cu privire la drepturile civile și reducerea impozitelor. În schimb, s-a produs un adevărat exod de republicani, între care importanți oameni de afaceri, spre pozițiile pe care se

afilă președintele Johnson. De aceea, Walter Lippmann consideră că „pentru republicani problema anului 1964 va fi nu cum să-l înfrîngă pe Lyndon Johnson, ci cum să supraviețuiască asaltului și provocării fracțiunii Goldwater”. Pe un plan mai larg, mulți observatori consideră că rezultatul alegerilor va marca și începutul unei regrupări reale a forțelor politice în Statele Unite.

A. TEODORU

(Continuare în pag. 10)

Numai în timpul cit călătorește, Goldwater... înaintează — este de părere revista americană „Time”, de unde reproducem fotografia.

◆ Tinere agente electorale americane.

S.U.A.: „ZIUA CEA MAI LUNGĂ” A ANULUI BISECT 1964

Contururile ei se descifrează în tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele luni.

PROBLEMA Nr. 1

Cînd sondajele de opinie publică au început să consemneze păreri tot mai defavorabile la adresa senatorului Goldwater, cartierul general al partidului republican a descoperit oul lui Columb: un spion democrat s-ar fi introdus în rîndurile sale, ceea ce ar fi permis adversarilor să inițieze o serie de acțiuni care să preîntîmpine manevrele senatorului Goldwater. Deși în pei-

Tactica democrată, de a nu intra în controversă directă de la început cu senatorul Goldwater, a dat, așadar, roade. Succesiunea declarațiilor sale privind delegarea către generalii americani din N.A.T.O. a controlului folosirii unor arme nucleare, atacurile împotriva drepturilor civile și sindicatelor, vehemența împotriva comerțului cu țările socialiste, piruetele oratorice asupra aceluiași subiect în funcție de pulsul auditoriului, au convins chiar pe mulți sprijinitori inițiali ai senatorului că el nu este omul care le trebuie la Casa Albă. Ceea ce nu înseamnă însă că Goldwater și-ar fi

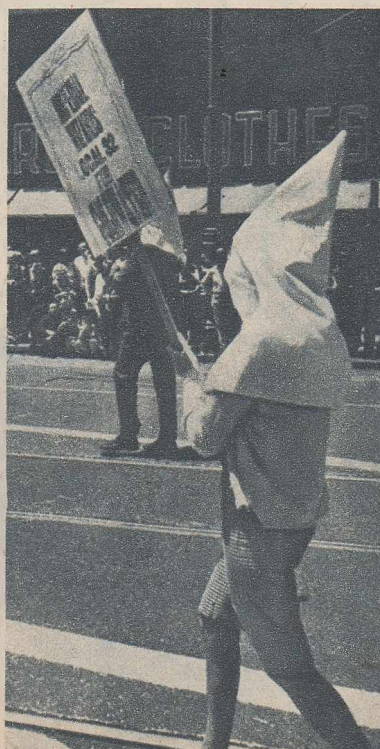
anului curent cheltuielile efectuate de consumatori au crescut cu 15 miliarde de dolari, iar investițiile oamenilor de afaceri sînt cu 13 la sută mai mari față de perioada respectivă a anului trecut. Strategii electorale democrați se felicită că alegerile au loc în anul 1964. Conform părerii principalului consilier economic al Casei Albe, Walter Heller, toate semnele indică că acest boom va continua doar pînă la mijlocul anului viitor. În orice caz, dacă în urmă cu patru ani candidatul J. F. Kennedy avea drept principală lozincă chemarea la cucerirea „noilor frontiere”, apelul de bază al candidatului L. B. Johnson îl constituie „The Great Society” („Marea societate”). Dar însăși presa americană consideră că, mai mult decît acest apel nebulos, ceea ce influențează masiv opțiunea în 1964 este promisiunea păcii. Multora aceasta le apare ca o continuare a chemării președintelui precedent de adaptare a politicii americane la realitățile internaționale contemporane, a căror dominantă o constituie noul raport de forțe din lume, ascensiunea socialismului, imposibilitatea de a obține pe calea războiului nuclear alt rezultat decît sinuciderea celui care ar apăsa primul pe trăgaciul nuclear.

În a treia și ultima repriză a campaniei electorale, președintele Johnson a coborît el însuși în arenă și principala temă a suitei sale de cuvîntări a constituit-o „problema nr. 1”. „Dar, atrage atenția Roscoe Drummond în «New York Herald Tribune», președintele Johnson spune multe despre felul în care va acționa, dar aproape nimic despre ce intenționează să facă”.

AL 89-LEA CONGRES

Cei 435 de membri ai Camerei Reprezentanților și o treime din cei o sută de senatori își pun de a-

Ku-Klux-Klanul îl dorește și el pe Goldwater.

semeni în joc soarta în ziua 3 noiembrie. Cu toate acestea, urma alegerilor pentru Camera Senat nu se așteaptă modifici semnificative în Congresul S.U. În ultima legislatură vîrsta medie a senatorilor a fost de 57 de ani, iar a membrilor Camerei Reprezentanților de 52. Deși între Camera și Reprezentanților și treime din Senat sînt realese la care doi ani, compoziția aproape nu se schimbă. Majoritatea membrilor Congresului sînt instalați în colina Capitolului din Washington de 15 pînă la 40 de ani. Din cei 535 de membri ai celor două Camere peste 200 sînt bancheri, oameni de afaceri, mari proprietari de pămînt și plantatori, iar 300 politicieni de profesie și avocați. Anul acesta, la 29 iunie „Senate Rule Committee” a aprobat o propunere ca senatorii să dezvăluie voluntar averea pe care o posedă. Revista „U.S. News and World Report” consideră rezultatele născute de mult decît slabe, deoarece nu manifestă „nici o grabă de dezvăluire publică”. Aceiași revistă consideră că Senatul este „soco un fel de «club» exclusiv, unde băgăția și rangul merg mîna în mîna”. Proportia democraților față de republicani în Senat a fost în ultima legislatură de 2 la 1, iar în Camera Reprezentanților de la 2. Coaliția conservatoare democrat-republicană s-a aflat minoritate în cursul votării unei legi cum au fost cele privind tratatul de interzicere parțială a experimentelor nucleare, reducerea impozitelor, drepturile civile, „lup împotriva sărăciei”, confruntată cu majoritatea, tot bipartizană, democrat-republicană. În schimb Camera Reprezentanților a blocat aprobarea conectării legii privitoare la îngrijirea medicală cu programul de sprijinire a regiunii Appalachia, lovită de mizerie și șomaj, care cuprinde 11 state ale S.U.A., și cu alte legi. În fața multor candidați republicani pentru Senat, Camera Reprezentanților a posturi de guvernatori ai unor state se pune în aceste alegeri problema de a rezolva din punct de vedere politic cuadratura cercului: candidații sub emblema partidului lor, elefantul, și în același timp se disociază de candidatul prezedential al partidului lor, senator Goldwater.

★

Tradiția politică americană ce ca în cursul alegerilor prezidențiale victoria unuia din cei doi candidați să fie consemnată nu mai după ce oponentul său s-a declarat învins.

S-ar putea ca, tocmai din acest punct de vedere, 3 noiembrie 1964 să nu fie în S.U.A. „cea mai lungă zi”. Și iată de ce: în Statele Unite în ziua alegerilor prezidențiale, alegătorii nu votează direct pentru un candidat sau altul, ci pentru electorii care reprezintă pe cele două partide. Va fi suficient să se cîntărească de partea cui sînt jumătate plus unu din numărul total al electorilor (număr corespunzător celui al locurilor din Congres) și atunci agențiile de presă vor transmite mențiunea „fulger” numele celui câștigător al 37-lea președinte al Statelor Unite.

A. TEODOR

În fața sălii de la Atlantic City — manifestanți integraționiști din sud.

sajul moravurilor politice americane un asemenea fapt nu poate fi exclus în întregime, este puțin probabil că cineva a putut să cășuneze lovituri mai devastatoare senatorului Goldwater decît... însuși senatorul Goldwater. Fiindcă mai presus de toți factorii care pot influența rezultatele alegerilor într-o țară în care președintele este și comandantul suprem militar — iar această țară deține unul din cele două arsenale nucleare mai puternice din lume — problema numărului unu a devenit: cărui candidat să i se încredințeze trăgaciul nuclear. Institutul Gallup a indicat de altfel, în urma unui amplu sondaj, că principala preocupare a corpului electoral este pacea. De aceea, în ultimele cuvîntări ale senatorului Goldwater tema păcii nu lipsește. Se pare însă că deși într-o cuvîntare a rostit de 18 ori „peace”, aceasta nu sună prea convingător în gura senatorului de Arizona. „Senatore Goldwater — scriu în declarația reprodușă în presă membrii comitetului «Republicanii pentru Johnson» — noi nu putem să vă urmăm pe drumul nesăbuit care duce la războiul nuclear”. În fața opțiunii de la 3 noiembrie, scriitorul Robert Owens din Denver afirmă: „Goldwater este într-adevăr imposibil. Nu cred că el reprezintă partidul republican. Johnson mă lasă rece, dar voi duce totuși o campanie activă pentru el”.

pierdut majoritatea susținătorilor. În a doua repriză a campaniei electorale, declarațiile senatorului Goldwater îi răspundeau prin contraatacuri masive senatorul Humphrey, candidatul democrat la vicepreședinție, și miniștrii de resort, în special de la Pentagon și Finanțe, iar cuvîntărilor candidatului republican la vicepreședinție, Miller, le replica John Bailey, președintele Comitetului național al partidului democrat. În această repriză președintele Johnson rămînea aparent în afara campaniei electorale propriu-zise. El se consacră problemelor prezidențiale și își consolida puternicele atuuri în vederea înfrîngerii oponentului său. Desigur că dintre aceste atuuri cel mai puternic este însuși faptul că Lyndon B. Johnson se află deja la Casa Albă și nu s-a întâmplat în întreaga perioadă de după război ca un candidat aflat la Casa Albă să nu se întoarcă după alegeri în biroul său.

În cursul perioadei care a trecut din momentul în care gloanțele de la Dallas au adus Statelor Unite un nou președinte, Lyndon Johnson a apărut ca un aprig combatant în vederea înfăptuirii programului defunctului președinte Kennedy. Au fost adoptate succesive legile asupra reducerii impozitelor, drepturilor civile, ca și legea „împotriva sărăciei”. Un alt mare atu este, de asemenea, așa-zisul „boom” din economie. În prima jumătate a

ÎNVĂȚĂMÎNTUL ARTISTIC ÎN ROMÎNIA: ANUL 100

LA CATEDRELE DE „ZUGRĂVITURĂ” LA INSTITUTUL „N. GRIGORESCU”

~ tradiție și înnoiri ~

de conf. univ. Paul CONSTANTIN
de la Institutul de arte plastice
„N. Grigorescu”

și înființarea școlilor naționale de arte frumoase datează abia de o sută de ani, formele de învățămînt artistic au apărut pe teritoriul țării noastre cu multe veacuri înainte. Astfel, atît în cadrul mănăstirilor, mai ales, în cadrul breslelor, existau sisteme organizate de învățămînt artistic încă din veacul al XIV-lea. Dar confirmarea prin documente a funcțiunii breslelor artistice — din sec. XIV în Transilvania și din sec. XVI în Moldova — este, implicit, existența mult mai veche a atelierelor unor meșteri pictori, sculptori, aurari și țesători, încă neorganizată.

Procesul de laicizare petrecut de-a lungul secolelor XVII și XVIII în învățămîntul artistic mai ales, înființarea „breslei zugravilor de bîntre” în anul 1787, sînt trepte însemnate care au precedat apariția unor forme pedagogice mai evolute, în secolul al XIX-lea. Comitetul de începuturile învățămîntului general în limba romînă, după 1830, la București și la Iași apar și catedrele de desen sau de „zugrăvitură”, sau chiar sisteme mai dezvoltate de educație artistică, ca cel organizat de Gh. Asachi la Academia Mihăileană din Iași.

Înființarea școlilor naționale de arte frumoase, în decretul domnitorului Alexandru Ioan Cuza din 1864 — după modelul Academiei de artele din Europa — a marcat un moment de culme al vechiului proces istoric de dezvoltare a învățămîntului artistic. Evenimentul coincide cu înființarea conservatoarelor de teatru și de muzică, precum și cu înființarea Universității.

Începuturile dezvoltării artei romînești moderne au precedat cu mai multe decenii înfiin-

(Continuare în pag. 12)

Orașele noastre au început să fie împodobite cu lucrări de artă monumentală, în ale căror taine se inițiază cu pasiune și studenții Institutului „N. Grigorescu” din București.

șarea învățămîntului superior de specialitate, dar existența școlilor de arte frumoase a determinat însemnate schimbări în întreaga noastră mișcare plastică. Cu toate greutățile materiale în care a funcționat, de la început, Școala de arte frumoase din București — situație care nu s-a schimbat radical niciodată înainte de eliberarea țării — cu toate vicisitudinile morale, datorite mentalității obtuze, deseori reacționare, a oficialității burghezo-moșierești, orientarea învățămîntului artistic a fost consecvent progresistă. Prin strădania, uneori eroică, a profesorilor, începînd cu primul director al școlii din București, marele nostru pictor Th. Aman, și continuînd cu Fritz Storck, Dumitru Paciurea, Gabriel Popescu, Camil Ressu, Jean Al. Steriadi, Fr. Sirato, Oscar Han, Cornel Medrea, dr. Fr. Rainer, Cecilia Cuțescu-Storck și alții, numeroase generații de artiști au fost educate pe direcțiile unei arte naționale, originale, profund umaniste.

În școala de arte frumoase din București și-au făcut ucenicia artiști ca Ion Andreescu, Ștefan Luchian, Gh. Petrașcu, Dumitru Paciurea, Constantin Brîncuși și alții, a căror valoare e recunoscută departe peste hotarele țării, sau numeroși maestri ai artei românești de azi, ca Al. Ciucurencu, Lucian Grigorescu, Ștefan Constantinescu, Gh. Labin, Vasile Dobrian, Boris Caragea, Ion Jalea, Ion Irimescu și mulți alții.

Treapta cea mai înaltă a învățămîntului artistic românesc de la înființare pînă azi a fost atinsă însă abia în ultimele două decenii.

Condițiile generale — materiale și spirituale

— în care s-a desfășurat învățămîntul artistic din țara noastră în anii regimului de democrație populară se deosebesc radical de cele din trecut. Institulele de artă au fost instalate în localuri potrivite, spațioase, luminoase și bine încălzite, au fost dotate cu bogate fonduri de bibliotecă, cu utilajul și cu materialele necesare studiului. Totodată s-au asigurat condițiile materiale ale vieții studentului prin burse, prin gratuitatea materialelor de pictură, de sculptură, de desen etc., prin cămine, cantine, asistență medicală și locuri la odihnă gratuite ș.a.m.d.

Se poate spune că abia în acești ani a dispărut situația, mai mult decît precară, în care au învățat pe vremuri atîți tineri studenți ai școlilor de arte frumoase din România, printre care cei mai mulți dintre maestrii noștri de azi. Abia acum, „boemul de la belle-arte” — noțiune ce nu conținea, de fapt, nimic romantic — a trecut definitiv în domeniul istoriei.

Dar felul cum au trăit în trecut studenții de la belle-arte nu trebuie uitat! N. Tonitza scria în 1933: „La Academia de arte frumoase din capitala Moldovei, unde funcționez de astătoamnă, majoritatea studenților nu au literalmente ce mânca și nu au unde să-și hodinească ciolanele trudite. Pentru cei mai mulți dintre ei un tub de culoare, un metru de hîrtie sau o sticlă de ulei reprezintă renunțarea la un prînz și la o cină caldă. Din pricina acestei indescriptibile sărăcii activitatea din ateliere e aproape nulă”¹⁾

¹⁾ Citat după P. Comarnescu „N. N. Tonitza”, Ed. tineretului, pag. 260.

Noile condiții ale învățămîntului au mînesc s-au ilustrat desigur și în schimbările literare ale orientării generale: în învățămîntului și în metodele de predă-tutul de arte plastice „Nicolae Grigore București este o instituție de tip nou, du-se structural de vechea Academie frumoase mai ales prin concepția știin care se întemeiază întregul proces ped centrul căruia se află spiritul celei mai temporaneității. Adecvarea profilului i la cele mai actuale necesități artistice a dintre principalele țeluri ale școlii. As înființate nenumărate secții noi, inexisten cut: artele monumentale, textile, ceran fică de toate tipurile (de la gravură l publicitară), scenografie, secția de istorie a artei etc.

Prin întreaga concepție partinică ce baza noului învățămînt, prin activitate sită a profesorilor — continuatori ai valoroase direcții plastice românești și — Institutul „Nicolae Grigorescu” a pe trepte calitativ superioare, tradiții de arte frumoase din București.

Toate acestea explică limpede de ce de arte plastice „Nicolae Grigorescu” crești a adus, de la înființare și pînă az tribuție foarte însemnată la dezvoltarea românești — prin educarea tinerelor ge creatori într-un spirit nou, cetățenesc, și de cea mai înaltă exigență artistică — și la răspîndirea întregii noastre cultur

Primul director al conservatorului: compozitorul Flechtenmacher.

UN CONSERVATOR CU 700 DE STUDENȚI: „CIPRIAN PORUMBESCU”

de prof. univ. Victor GIULEANU,
rectorul Conservatorului „Ciprian
Porumbescu”

Ce trebuie să fi fost acum un veac prima școală de muzică? Să ne ducem puțin cu gândul spre acele timpuri în Capitala țării noastre.

Cățiva intelectuali înaintași, susținători inimoși ai vieții culturale a timpului, în frunte cu Alexandru Flechtenmacher, au cerut domnitorului Cuza să înființeze o școală a muzicii și declamației „pentru că — spuneau ei în memoriul adresat domnitorului — s-ar cuveni a se pune și școlile de muzică pe un picior stabil spre a putea deveni pe viitor un adevărat conservator”.

Drept rezultat, la 6 octombrie 1864 torul Alexandru Ioan Cuza semnează de înființare a Conservatorului de muzică clamațiune din București, în al cărui pr lamente de funcționare se formula și men „...de a forma artiști romîni în muzica mentală, vocală și în arta dramatică, p de a lucra cu toate mijloacele la întin îmbunătățirea gustului muzical”.

Așadar, încă de la înființare institut să răspundă celor două principale țeluri o parte, să asigure pregătirea viitorilor m iar pe de alta, să contribuie la educar tico-muzicală a poporului.

Din documente rezultă că prima școală zică și declamațiune din București avea m de o sută de elevi, iar disciplinele care se erau restrînse ca număr: vioara, vio pianul, cîntul, solfegiul, armonia și declam

Un drum greu a avut de străbătut prim romînească de muzică timp de aproape cenii!

Istoria conservatorului nostru vădește trecut acesta își datora existența mai m țiativei și entuziasmului unui mînunchi c tori și propagatori ai muzicii care au în an de an flacăra vie și nestinsă a dragos tru muzică și pentru studiul ei asiduă.

Nume ca acelea ale lui Alexandru Flec cher, George Ștefănescu, Dimitrie Popov reuth, Constantin Dimitrescu, Dimitrie Alfonso Castaldi, Gheorghe Cucu, Mihail George Folescu, Ion Nonna-Ottescu, Co Brăiloiu, Constanța Erbiceanu, George I Constantin C. Nottara, Paul Constantines mitrie G. Dinicu și alții, sînt strîns leg dezvoltarea conservatorului, înscriindu-se

Studenții conservatorului (clasa profesorului Jean Rînzescu, maestru emerit al artei) pregătesc, pentru festivitățile Centenarului, opera „Faust” de Gounod.

MUZICA BĂTRÎNULUI IAȘI...

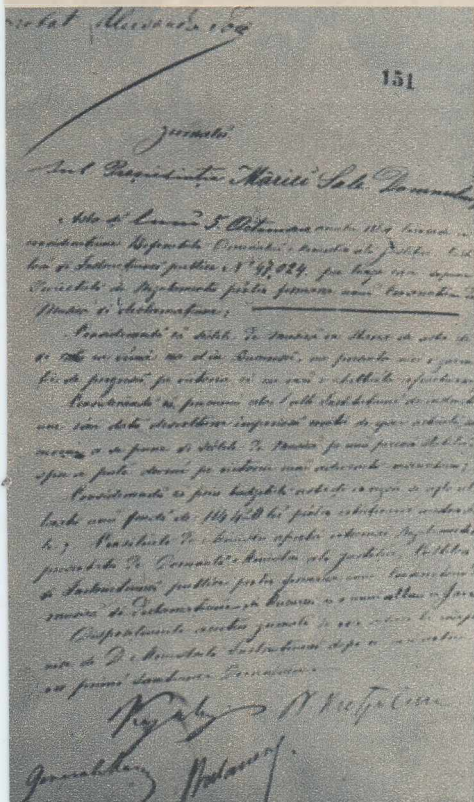
de prof. univ. Achim STOIA, rectorul
Conservatorului de muzică din Iași

celebrul sculptor
Brîncuși a fost
profesor al Școlii de
Arte și Meserii din Bucu-
rești. Iată-l (în
ceapă), într-o fo-
grafie mai puțin
noscută, împreună
cu dr. D. Gerota,
care i-a fost profes-
or de anatomie
histologică la această
școală.

În cartea de onoare a acestui institut. Nu
s-a lipsit unor asemenea muzicieni nici spiritul
sacrificiu, dictat de un profund patriotism, nici
petența, nici devotamentul și inițiativa. Răs-
zînd unei necesități izvorite din dragostea po-
pului nostru pentru muzică, acești oameni, de
care vorbim azi cu mult respect și recunoștință,
au creat o adevărată tradiție în domeniul didac-
muzicale.

Un mare merit în crearea acestei tradiții și în
dezvoltarea multor generații de muzicieni îl au, fără
dubie, maestrul nostru mai vîrstnic: acad. Mi-
hail G. Jora, Ion Chirescu, Dimitrie Cuclin (aceștia
au fost conducători și directori ai conserva-
torului), Florica Muzicescu, Constantin Stroescu,
Eduard Prunner, Cella Delavrancea, Jean Bobescu,
Gheorghe Căpățînă și Madeleine Cocărăscu.

Actul de constituire a „Conservatorului
de muzică și declamațiune”. În marginea
din stînga sus, semnătura domnitorului
Cuza.

Activitatea Conservatorului din București în
ultimele două decenii, perioada anilor 1944-1964,
se înscrie cu litere de aur în istoria învățămîn-
tului muzical din patria noastră.

Abia în acești ani aspirațiile pentru care lupta-
seră și spre care năzuiseră cei mai înflăcărați
înaintași ai muzicii românești au devenit o reali-
tate. Este perioada anilor de avînt care au încu-
nuntat luminos eforturile și strădaniile înaintașilor
din domeniul pedagogiei muzicale.

Învățămîntului muzical i s-au creat posibilități
largi de dezvoltare. O concepție superioară despre
artă, un orizont larg de cultură și o temeinică
pregătire de specialitate asigură viitorului muzician
perspectiva activității sale.

Predarea disciplinelor muzicale are acum o
fundamentare științifică. Au fost efectuate trans-
formări radicale în profil, în planurile de învățămîn-
t, în conținutul programelor și cursurilor, în
principiile și metodele de predare, în munca de
organizare și conducere a conservatorului.

Baza materială a procesului de învățămînt este
incomparabilă față de trecut: conservatorul are
în prezent un local adecvat cu săli de repetiții,
de cursuri și de seminarii special amenajate pen-
tru transmiterea exemplelor muzicale de la dis-
tanță; studenților li s-au pus la dispoziție o dis-
cotecă bogat înzestrată, precum și o bibliotecă cu
peste 60.000 volume de specialitate și de bele-
tristică.

În sfîrșit, un studio de operă și concerte oferă
lucrurile cel mai de preț pentru viitorul muzician:
scena, mijlocul de comunicare directă cu publicul
auditor.

Pe această scenă își încearcă adesea forțele cei
peste 700 studenți ai conservatorului, confrun-
tîndu-se cu publicul în recitale vocale și instru-
mentale, producții de operă, muzică de cameră,
concerte simfonice etc.

Studioul, avînd la dispoziție o orchestră și un
cor, a devenit în ultimii ani unul din punctele
de atracție ale vieții muzicale din Capitală,
un nou focar de răspîndire a culturii muzicale
în masele de auditori.

Este pe cale de a se da în folosință studioul
de cîntec al institutului, care va sprijini
procesul de învățămînt și din punct de vedere al
mijloacelor vizuale.

Profesorii și studenții conservatorului au trăit
în ultimii ani satisfacții și emoții deosebite, prile-
juite de numeroase premii și distincții la con-
cursurile și festivalurile naționale și internaționale
obținute de absolvenții și studenții noștri.

Continuînd cele mai de seamă tradiții ale în-
vățămîntului nostru muzical, Conservatorul „Ci-
priian Porumbescu”, prin transformările survenite
în structura sa în ultimele două decenii, va con-
tinua să creeze noi generații de muzicieni va-
loroși.

Începuturile învățămîntului muzical din
Iași sînt legate de numele scriitorului Va-
sile Alecsandri și al cărturarului Gheorghe
Asachi. Datorită strădaniilor acestora, a
fost înființat în 1836 „Conservatorul filarmo-
nic-dramatic”. Din cauza lipsei de sprijin a ofi-
cialităților însă, școala a fost repede nevoită
să-și închidă porțile. Dar contemporanii n-au
uitat multă vreme spectacolul cu opera „Norma”
de Bellini, cîntată integral, în limba romînă, de
cître elevii conservatorului...

Abia după Unirea Țărilor Romîne, înfăptuită
în 1859, s-au creat noi condiții pentru dez-
voltarea învățămîntului muzical; după numai
un an s-a înființat Școala de muzică și decla-
mație, care în 1864 a devenit „Conservatorul de
muzică și artă dramatică”. De pe băncile acestui
conservator s-au ridicat înaintași de seamă ai
muzicii romînești, cum au fost Gavril Muzicescu,
iar mai tîrziu elevii acestuia, Enrico Mezzetti
și Titus Cerne (conducătorul revistei „Arta”).
Eforturile lor creatoare au contribuit la propă-
șirea muzicii și muzicologiei romînești.

Atrăși de frumusețea folclorului nostru, mu-
zicienii ieșeni s-au îndreptat de la început către
creația muzicală a poporului. Teodor Burada,
precursor al muzicologiei romînești, a colindat
țara pentru a culege melodii populare pe care
avea apoi să le facă cunoscute în concertele sus-
ținute în țară și peste hotare. La rîndul său,
Gavril Muzicescu, făuritorul unui limbaj coral
specific românesc, a căutat modalitățile cele mai
adevurate de armonizare a cîntecului popular.
Eduard Caudella, cunoscut ca primul compozi-
tor român care a scris operă, este și autorul
primului concert pentru vioară și orchestră din
literatura noastră muzicală.

Intrucît Iașul acelor vremi nu avea o filar-
monică sau un teatru de operă, conservatorul
și-a luat sarcina să suplînească lipsa acestora. O
orchestră formată din studenți, înființată și con-
dusă între anii 1894 și 1901 de Eduard Caudella,
a prezentat ieșenilor, în anul 1905, primul con-
cert simfonic public, dirijat de Enrico Mezzetti.

De-a lungul anilor, pînă la înființarea Filar-
monicii și a Operei de stat, profesorii și elevii
conservatorului au dăruit adeseori iubitorilor de
muzică spectacole emoționante.

În 1917, marele muzician George Enescu,
prieten apropiat al conservatorului ieșean, a în-
temeiat o orchestră simfonică alcătuită din pro-
fesorii.

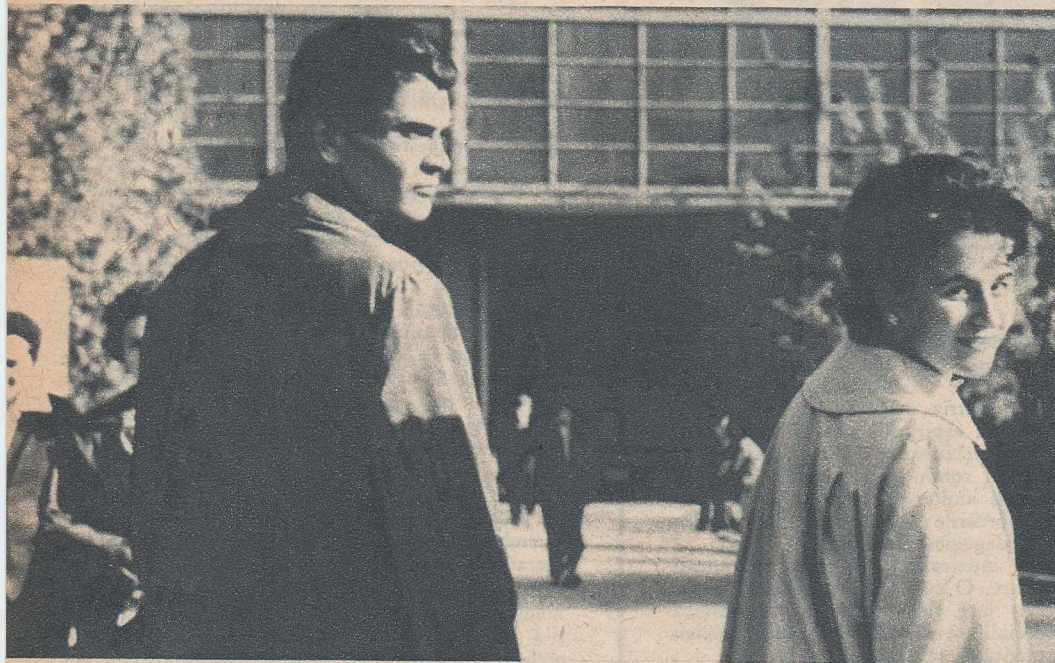
În perioada dintre cele două războaie, pro-
fesorii de prestigiu ca Alexandru Zirra, Gavril
Călinescu, Antonin Ciolan, Constantin Baciu au
ilustrat activitatea conservatorului.

În anii de după eliberare, devenit Facultate
de muzică în cadrul Institutului de artă din
Iași, conservatorul nostru, continuîndu-și tradi-
țiile progresiste, și-a dezvoltat activitatea pe o
treaptă superioară.

Ca și în celelalte conservatoare, viitoarele
noastre cadre didactice au acum o bază științifi-
că pentru pregătirea lor profesională.

Sînt numeroase formele și metodele prin care
noi urmărim ca studenții să aibă o înaltă cali-
ficare profesională; ei se bucură în momentul
de față de posibilitatea de a frecventa variate
cercuri de studii, participă în mod sistematic la
cicluri de audiții pe diferite tematici. În clasele
noastre se studiază, alături de creația universală,
operele muzicale romînești. Pentru noi, conser-
vatorul nu mai este un cerc închis, studenții,
îndrumați de profesori, pot auzi adeseori în
mijlocul oamenilor muncii, cărora le prezintă
spectacole muzicale cu un repertoriu bogat; în
acest fel, examenul lor nu se desfășoară numai
în fața catedrei, ci și în fața unui public
exigent. Avînd la îndemînă condiții tot mai
bune de dezvoltare a muncii noastre, atenția ne
este concentrată asupra pregătirii unui artist-
cîntărean multilateral format, corespunzător cer-
ințelor zilelor noastre.

Toamnă bucureșteană

APROXIMATIV 11.000 de absolvenți ai universităților și institutelor de învățămînt și-au început, o dată cu toamna lui '64, activitatea în producție. Instantaneul fotografic alăturat, realizat la uzina „Republica” din București, înfățișează doi dintre cei mai tineri salariați ai întreprinderii: inginerul metalurgist Nicolae Iordache și economista Maria Tilea.

TRISTEȚE de sezon... „Cei mari” se îndreaptă spre școală în vreme ce micii lor prieteni rămîn părăsiți acasă. Cîte asemenea melancolii autumnale înregistrează începerea anului școlar? Ei bine, dacă ne gîndim că școlile elementare din întreaga țară găzduiesc aproximativ 2.990.000 de copii și că cei mai mulți dintre aceștia își părăsesc în fiecare dimineață prietenii de vîrstă preșcolară, atunci, da, vom avea în fața ochilor o adevărată „tragedie”!

Este toamna un anotimp trist? Aparent, da. Natura își încheie ciclul vegetal anual, „alungindu-și cîntăreții”, prevestind prin capricii de climă sosirea iernii și strecurînd în sufletul artistului îndemnuri spre meditații lirice, adumbrite de fiorul melancoliei.

Și totuși e de ajuns să privim în jurul nostru și vom remarca de îndată că viața sub toate aspectele ei cunoaște în acest sezon o adevărată renaștere. Cîte nu sînt de făcut și de văzut în scurtul răstimp autumnal? Elanul, activitatea creatoare și chiar bucuriile cotidiene trăiesc în acest „anotimp al bătrîneții” o autentică reîmprospătare tinerească. Imaginile alăturate, pe care obiectivul aparatului de fotografiat le-a furat din diferite compartimente ale vieții budureștene, vă amintesc și ele de acest lucru.

Fotoreportaj de Elena GHERA,
Liviu MAIOR și Traian PROSAN

STAGIUNEA teatrală 1964-1965, deschisă o dată cu sosirea toamnei, se anunță extrem de bogată și variată. Colectivele teatrelor bucureștene montează aproximativ nouă noi piese originale românești. Amintim dintre acestea: „Ludovic al XIX-lea” de George Călinescu, „Fii cuminte, Cristofor” de Aurel Baranga, „Somnoroasa aventură” de Teodor Mazilu, „Ninge la ecuator” de Dorel Dorian. Două stagiune se mai impune și prin abordarea unor lucrări aparținând repertoriului clasic contemporan. Trei teatre bucureștene vor juca concomitent piese de Eugene O'Neill. Vom mai putea viziona lucrări dramatice de B. Brecht, J. Williams, J. Anouilh, W. Saroyan, A. Miller etc. La Teatrul de operă și balet, spectatorii vor putea urmări aproape 60 de lucrări. Între premierele stagiunii figurează „Amorul vrăjitor” (De Falla), „Lohengrin” (Wagner), „Prometeu” (Doru Popovici), baletul „Petrușca” (Stravinski) etc. În fotografie: un instantaneu de la teatrul de operă și balet din București.

DESCHISĂ în prag de toamnă, Expoziția realizărilor economiei naționale a R. P. Române continuă să rămână principalul punct de atracție atât pentru locuitorii Capitalei cât și pentru turiștii din țară și străinătate. Până la data apariției revistei noastre, peste 3.000.000 de persoane au vizitat standurile expoziției.

Toamnă bucureșteană

LUNA octombrie s-a dovedit generoasă cu constructorii de locuințe, oferindu-le multe zile călduroase și puține intemperii.

TOAMNA nu este numai anotimpul belșugului și al... meditațiilor lirice, ci și sezonul eleganței vestimentare. Tinerele fotografiate vă înfățișează trei dintre noile modele de pardesie produse în anul acesta de Fabrica de confecții și tricotaje - București. Întreprinderea bucureșteană oferă cumpărătorilor în această toamnă 273 modele de îmbrăcăminte confecționată (taioare, paltoane, jachete, pardesie, îmbrăcăminte de sport etc.). Vor fi fabricate zilnic aproximativ 35.000 tricotaje (pulovere, jachete, fuste, costumase pentru copii). Numărul total al produselor fabricate zilnic de întreprinderea bucureșteană va atinge în această toamnă cifra de 110.000.

INTILNIRE în
miez de toamnă

Are cuvîntul meteorologia

Toamna lui '64 este o toamnă capricioasă. Noiembrie se anunță instabil, cu cețuri și ploi mai abundente decît în mod normal. Se pare că vom avea o iarnă timpurie...

Cum va fi în continuare toamna anului 1964? Grăbită sau îndelungată? Ursuză și ploioasă sau, dimpotrivă, senină și însorită? Vă propunem în acest scop o scurtă convorbire cu tovarășul NICOLAE TĂTOR, director adjunct al direcției hidrometeorologice din Comitetul de stat al apelor.

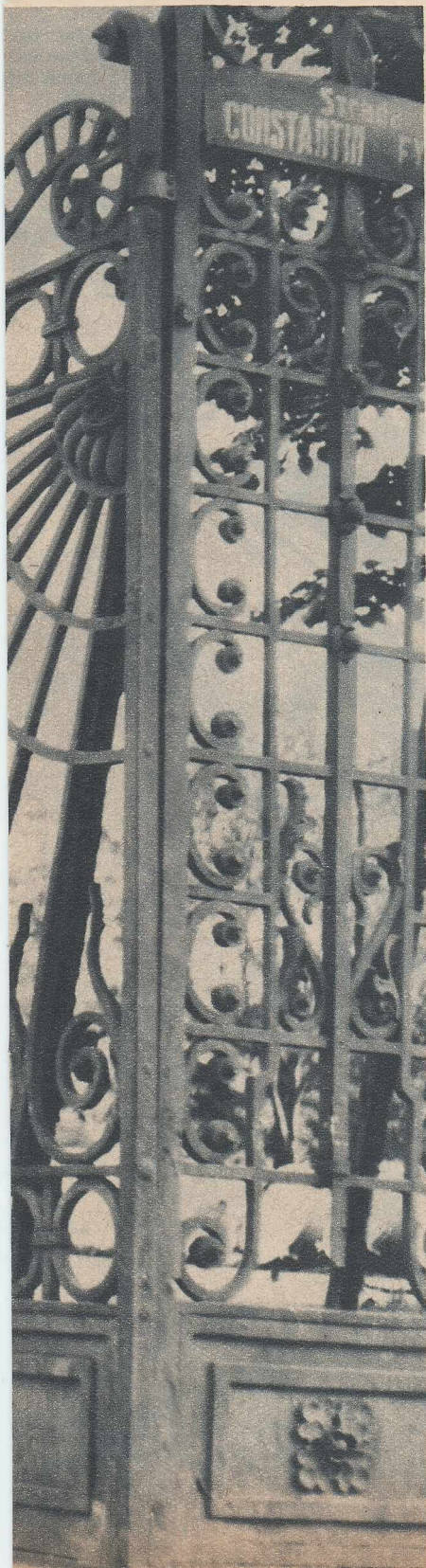
— *V-am ruga să ne spuneți cîteva cuvinte despre anotîmpul toamnei în general, despre apariția și dispariția ei anuală pe suprafața planetei noastre?*

— În primul rînd un „mic” corectiv. Toamna este caracteristică numai zonelor temperate, unde din punct de vedere astronomic ea începe la 23 septembrie, o dată cu echinocțiul. Polul și ecuatorul nu cunosc acest anotîmp. Din punct de vedere climatologic, toamna începe la 1 septembrie; pentru păstorii din zona de munte ea începe la 6 august, iar în zona de deal — la 15 august, cînd începe și culesul viilor.

Aceste încălziri sînt cunoscute sub denumirile de: Nachsommer (vara tîrzie) sau Altweibersommer (vara babelor) și se produc între 28 septembrie și 3 octombrie. O altă caracteristică a toamnălor noastre este aceea că ele nu seamănă între ele, una fiind prea secetoasă, alta ploioasă, unele se prelungesc pînă în ianuarie, iar altele lipsesc aproape complet, deoarece de la o perioadă caldă se trece direct în iarnă etc.

— *Și, în sfîrșit, cîteva cuvinte despre toamna anului 1964.*

— Anul acesta toamna poate fi considerată că a început la 22 septembrie, cînd o zonă ciclonică a luat naștere deasupra țării noastre, determinînd o serie de ploi excepționale în toată jumătatea de sud-est, unde în patru zile au căzut peste 100.000 litri de apă pe fiecare km². Acest vârtej aerian a atîșat deplasarea spre sud, la începutul lui octombrie, a unor mase de aer polar care au cauzat o răcire accentuată a timpului, manifestată

În meteorologie dinamica toamnei nu are o lungime fixă de 91 de zile ca în astronomie sau climatologie, ci variază de la un an la altul, după cum se prelungeste vara sau anticipează iarna, sau după cum acționează aerul subtropical sau cel subpolar deasupra unor regiuni din zona temperată.

— *Cînd începe toamna în țara noastră?*

— În România toamna începe atunci cînd temperaturile medii zilnice sînt mai coborîte de 18°, cînd temperaturile minime din cursul nopții coboară sub 6°, iar cele maxime din cursul zilei nu urcă peste 25°. Cînd temperatura urcă la peste 25°, atunci se zice că avem zi de vară, iar cînd nu trece de 0° avem zi de iarnă. Începutul toamnălor noastre mai este caracterizat prin trei fenomene specifice și anume: producerea brumelor de dimineață în toamnele secetoase, producerea ploilor mărunte și prelungite cu sau fără vînt și care durează zile în șir (ploi mocănești), precum și cădere de lapoviță. O dată cu prima ninsoare ce depune strat de zăpadă și o dată cu temperaturile mai coborîte de 0° toamna ia sfîrșit, cedînd locul iernii.

— *Prin ce se caracterizează din punct de vedere climatologic toamnele țării noastre?*

— La noi, ca de altfel și în Europa centrală, au loc în această perioadă puternice invazii de aer tropical, în jurul anumitor date calendaris-

prin producerea unor brume și înghețuri în nordul țării, precum și prin ninsori în zone de munte.

Așa cum se prezintă acum situația atmosferică pe emisfera nordică, nu putem trage concluzia că vremea în cursul toamnei de anul acesta va evolua în mod normal. Centrii de acțiune atmosferică ce determină vremea pe continentul european nu sînt cei caracteristici lunii octombrie. Pe de altă parte activitatea solară este redusă, soarele găsindu-se în epoca sa de acalmie, evidențiată printr-un minim de pete.

Din motivele de mai sus circulația generală a atmosferei va fi mult accelerată în cursul toamnei în care am intrat și timpul, din această cauză, va fi extrem de instabil, predominînd o vreme umedă cu cețuri și ploi mai frecvente și mai abundente decît în mod normal. Un început de iarnă timpurie este de așteptat la mijlocul lunii noiembrie, care va „debuta” cu un timp frumos și relativ călduros, dar care nu va dura mai mult de o săptămînă.

Capitala noastră, care în prima jumătate din luna octombrie s-a bucurat de un timp excepțional de călduros și de frumos, va avea în noiembrie o vreme mai umedă și cu temperaturi mai coborîte decît normal și aceasta cu deosebire în a treia decadă a lunii.

Radu BOUREANU:
„INIMA DESENATĂ”

Radu Boureanu e un poet la care cel mai adesea, cum singur observă, „totul e pe retină”. Volumul recent, cu un titlu amintind mai mult decât conținutul autorului cu artele plastice (a fost, ca pictor, distins în 1942 și 1946 cu premiul Saloanelor oficiale, în cadrul cărora a expus lucrări), accentuează însă și direcția mai nouă a acestei poezii, anume substratul ei reflexiv, faptul că imaginile tind din ce în ce mai mult a fi rezultatul unei „proiecții din adânc”. Poetul „în visul vremii, nou, se construiește”, efortul lui principal fiind acela de a se realiza ca o „trăsătură de unire” între semeni, de a transmite: „prin spațiu și timp ce mi-e dat / Pătrate mari de soare, ce-n mine le-am tăiat”. (O altă dorință a lui e aceea de a limpezii Universul, de a-l umaniza integral, cum s-ar fi întâmplat cu Luna „De când în strofe și-a lăsat / Tainele una câte una”.) Dar cum cuvintele (egale uneori cu muzica și culorile) au totuși un destin limitat în timp („In care lume fi-oor: cuvinte, ritm, culori / Să nu fi prins rugină, scăzând sub timp lumina?”), o umbră de melancolie și îndoială critică pare a-l frecventa din când în când. Faptul nu-l duce la negre disperări ci, ca pe orice creator, îl încordează și mai avânt în lupta pentru ca „să-mi rămână măcar o clipă chipul / În iezero albastre, în rîurile lungi”... Secretul e ca — deși se află dintr-un punct de vedere pe „câi bătute” și „mestecă vorbele miilor de ani” — poetul să-și cinte și să-și trăiască cu maximă intensitate epoca. Viziunea unui prezent legendar, sub semnul căruia se deschide volumul, a unei reînținerii, „de când primavara s-a întors în țară”, îl face, de aceea, să-și „întregească paleta” și să cinte înfiorat „zestrea crescîndu-ne treaptă cu treaptă”, versul prinzîndu-i astfel sonorități și ritmuri remarcabile. Eliminînd, în același timp, „cu orice nou anotimp al gândirii”, „praful de rea bătrînețe / Din plețele vremii, din cumpăna rimei”, Radu Boureanu se apropie de o poezie la a cărei lectură inimile noastre „vibra-vor auzind / Cum ritmul vieții bate-n toba ei frenetic” și în care imaginile sînt tot mai limpezi, culorile mai profunde, cu nuanțe și contururi nu o dată deosebit de fine: „Cînd te sărut văd ochii tăi ca niște migdale. / Cînd te sărut știu părul tău răsturnat pe spate / Cum leagănă sub tine un con de umbră moale. / Ca sub planete umbrele-n spații proiectate”.

Oglîndînd în strofe „Palatele moderne cu basmul limitrofe / Și vasele șantiere cu umbre de titani”, poetul se simte deopotrivă solidar cu trecutul, cu încercările eroice ale acestuia și, bunăoară, „Aici, în Argeș, unde bat / Ciocanele în pietre mate”, ridicînd hidrocentrale, el vede în gesturile de azi ale pietrarilor și, altele, „schitate în altă eră”, de „nouă meșteri mari, cu Manole zece”. Această comunicare și solidaritate cu lumea face ca versurile sale, chiar cele cu accentuată tentă livrescă, să aibă de cele mai multe ori o reală rezonanță emotivă în cititor.

Evocator ușor livresc al timpului trecut, trăiește cu un ochi atent la sensul contemporaneității sale „cel mai bogat rapsod sînt eu cînd trec pe străzile moderne” pe care o cîntă în versuri echilibrate, alungînd astfel efectul „febrilor” ce-i dilată uneori pupilele pînă la dimensiunea unor „cercuri cu mari turatii” care falsifică imaginea. Tendința aceasta spre echilibru, spre o anumite clasicizare, îl face să caute zone și unghiuri din a căror perspectivă înțelegerea frenetică, cloțotul vieții, fără a fi denaturate, se estompează discret. Il tentează parcă fresca amplă și monumentală și printre versuri răzbat citeodată laborioase pregătiri în acest sens.

George MUNTEAN

Copacul

Schiță de Nicolae ȚIC

După o plimbare de două ceasuri pe străzi dăturalnice, cu ferestre joase, încît vedeai cam tot ce se petrece înăuntru (nimic interesant! — constatase ea) se opriră într-un parc luminat cu neon, unde cu mare greutate găsiră un colț de bancă (abia cînd ea porunci unor țărânci în vîrstă: „Ia să vă strîngeți pușin!”). Parcul acela se afla la doi pași de gară și mai tot timpul era plin de oameni care așteptau trenul, din care pricină îndrăgostiții se abăteau rar pe-aici.

— N-ai vrea să mergem în altă parte? — întrebă el.

— Mă dor picioarele.

— Poate mai e deschisă cofetăria.

— Și ce-ai vrea? Să mă-mbeți cu suc de fructe?

— Dacă nu-ți place sucul, de ce nu mi-ai spus?

— se necăji el.

Aveau o cofetărie a lor, pe bulevardul Republicii,

unde el îi oferea în fiecare după-amiază două prăjituri, un suc de fructe și o cafea. De cîteva ori se gîndise că ar fi cazul să comande și niște coniac ori niște vermut, dar de fiecare dată, făcînd socoteala banilor (bani de împrumut), se speriască că n-o să aibă cu ce plăti. Era elev la o școală de șoferi.

Școala îi dădea masă, casă și o bursă cît să-i ajungă pentru diverse mărunțișuri. Pînă la absolvire mai avea trei luni. Toate planurile lui gospodărești începeau cu ziua primei chenzine: atunci o să-și cumpere stofă de un costum, care s-ar putea să fie costumul de mire; atunci o să-i facă Deliei un cadou; atunci o s-o invite la un restaurant din centru... Pînă atunci, o ducea la cofetărie, o plimba pe străzi cu puține vitrine, iar cînd nimeau într-un parc mai ferit, încerca s-o îmbrățișeze. De la o zi la alta fata dădea semne de nerăbdare, întîrzia la întîlniri, ba uneori, auzind de cofetărie și de străzile dăturalnice, îi arunca peste umăr: „Iar la cofetărie?”

„Iar pe străzile astea?” O lua spre stația de autobuz, repede-repede, fără să privească în urmă, îmbrîncind trecătorii care îi ieșeau în cale. El nu îndrăznea să alerge după ea ori s-o strînge, de teamă să nu-l facă de rîs în mijlocul străzii. Înainta pe urmele ei, ca un oarecare, avînd grijă să n-o piardă din ochi și întrebîndu-se în ce fel s-o îmbruneze. Nu-i veneau în mînte decît niște vorbe de bun-simț despre situația în

care se afla el, ca elev. Cînd îl vedea apropiindu-se, slab și neajutorat, fata izbucnea în rîs: „Ai avut noroc că era înghesuală, altfel mă urcam în primul autobuz...” Acum împărțeau un colț de bancă într-un parc luminat cu neon. Cele trei țărânci care se înghesuiseră una-ntr-alta ca să le facă loc, dormeau ori se prefăceau că dorm. În fața lor, la nici doi pași, pe o altă bancă, moțâiau trei bărbați cu desagați pe genunchi.

— Am dormit și eu prin parcuri — spuse el — dar numai așa, de plăcere; ai impresia că dormi pe cîmp, ori la o margine de pădure;

e ceva, e grozav, nu ți se pare?

Ea ridică din umeri. Atunci el se gîndi că trebuie să insiste doar-doar va reuși să-i stîrnească interesul pentru ceva:

— Cînd o să-mi dea camionul, o să te iau cu mine chiar la primul drum! Știi ce înseamnă un drum de cinci sute de kilometri văzut din cabină?

— M-ai întreat și ieri, și-alaltăieri...

— Dar nu mi-ai răspuns.

— Păi, zi și tu: ce să-ți răspund?

— Ceva care s-arate că te gîndești la drumul ăsta.

— Mai e pîn-atunci.

— Trei luni - îi aminti el.

— Crezi că o să-ți dăție un camion?

— Un camion, o basculantă, ceva o să-mi dea.

— Și dacă te face ajutor? Să dai la manivelă?

— Ce ajutor, cînd e nevoie de șoferi în toată țară?

— Cîta nevoie ar fi!

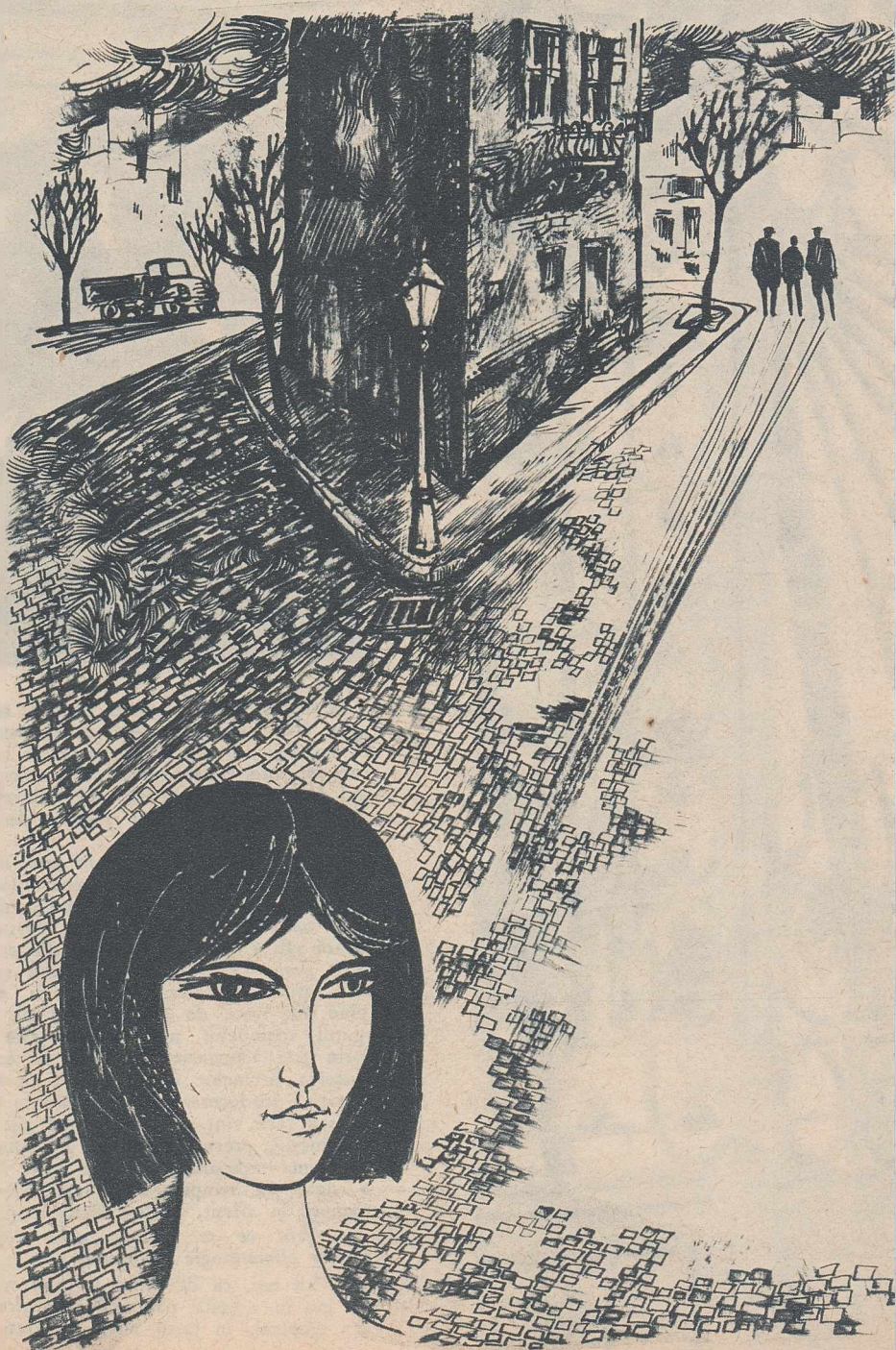
— Știu să conduc — priciză el, cu o ușoară întărire în glas.

— Dacă știi, de ce r fac rost de-un camion?

— Chiar de-un camion — se amuză el.

— Ei, hai, fie și basculantă.

— De unde să fac rost Abia acum înțeleg că nu glumește. Îi apucă în repede și i-o sărută.

— Dacă vrei să te plimbi, rog mâine pe instructor, oate că ne duce pînă la nagov.

— Ce plimbare o mai fi asta?

— Altfel nu se poate.
— Atunci, de ce te lauzi? — îl repezi fata.

— O mai ținu lîngă el, pe ancă, încă vreun sfert de eas, pînă cînd ea îl amenință că strigă după ajutor. Cele trei femei porniră în căutarea altei bănci. Arbatii întrebărilor cit e easul. El se uită la ceas: Unu și douăzeci... Fata

lovii ușor după ceafă și puse: „Du-te, că iar nu-ți dai voie să intri în cămin!” Așa se despărțeau pară de seară, ba uneori, după acest „du-te”, ea jura că n-o să-și mai iardă serile cu tot felul de elevi (de unde și părea ea lui că dacă n-ar fi n-amărit de elev cu burta și cămin ei doi s-ar înțelege de minune). Mai voia, mai fără voia ei, conducea pînă în drepți la case, unde ea îi spunea: „Vezi cum te descurci, nu dormi în stradă...”

— Două zi îl întreba cum se descurcat.

— De ce nu vrei să te conduc? — se rugă el.

— Dacă n-ai altceva mai în de făcut...

— Ieșiră din parc, ea înainte, el pe urmă, ca un rchea-berchea, încit un ferist, care trecu pe lîngă el, îi strigă să lase fata în pace. Intervenția aceas- to amuză grozav pe fată: „Nu n-auzi să mă lași? — se ea. Unde nu dă Dumzeu să te-agațe un mili- an, că eu nu te scap, nu c nimic!” (Dar văzîndu- lă că se izbucnească în fîs, i se făcu milă de el și îi întinse mîna: „Ala- ala-portocala, ieși Gheor- niță la porțiță... Ce nu ți pare în ordine? Mă ictisesc — șuiera ea —

— a dor picioarele de cît ă umblu de trei săptămîni încoace...” El nici nu- i zii ultimele cuvinte: se tă în dreapta, în stînga, apoi arătă spre camionul re oprise în fața lor, la eo douăzeci de pași. O portieră a cabinei era des- uisă; șoferul coborîse, eabuia să fie undeva pe- a- oape, dar oricît de roape ar fi fost el, avea np să urce și să porneas- motorul. Fata se repezi deschidă și cealaltă por- rără. Cînd se văzu în can- nă, lîngă el, începu să tă din palme: „Colosal! losal!” După oțeva se- nde numai, camionul se ni și prinse viteză. „De ambalezi așa? — strigă ta. Bagă-i un șpriț și te dreapta, dreapta!”

— rada era îngustă și pus- ; ei mergeau cînd pe jlocul străzii, cînd pe nga; în emoția aceea ui- seră portierele deschise... tînga! Stînga și din urt!” — îl înghionti fata. nici nu observase că se mina strada. În loc să zeze la stînga, merse îna- te, dar nu mult, cinci- ce pași, pînă cînd se auzi trăsnet și-un zuruit de amuri. „Ei, hai, dă-te

jos!” — spuse fata, încercînd să-i desprindă mî- nile de pe volan. Abia atunci el simți primejdia și se crezu pierdut.

— Știi să faci marche- arriere? — întrebă ea.

— Știu...

— Ei, hai, ce mai aștepți?

— Uitase cum se face marche-arriere-ul, uitase tot. Cu o mîna strîngea volanul, cu cealaltă își pipăia fața. Coborî din cabină abia cînd fata îi spuse că vin doi milițieni. Îi așteptă pe milițieni cu buletinul de identitate în mîna. „De ce nu te duci acasă?” — vru s-o întrebe pe fată. Îi era jenă să dea explicații în prezența ei, iar o să-i strige că nu-i bun de nimic... Milițienii îi cerură carnetul de șofer. El zise că n-are carnet, abia peste vreo trei luni o să i-l dea. Cît despre camion, nu știa al cui o fi, în orice caz el e gata să-l ducă de unde l-a luat și să plătească reparațiile. Cei doi milițieni erau uimiți de cum vedea el situația: duce camionul, plătește reparațiile! Îi întrebă dacă știe ce pătesc hoții de camioane. Asta îl jigni cumplit; nici nu se gîndise că s-ar putea să-l acuze cineva de hoție.

— Voiam să facem o plimbare, și-atîta tot!

— Plimbarea asta se pedepsește cu închisoare.

— În anumite cazuri, cînd e vorba de un furt — preciză el — însă eu n-am furat, unde să ascund camionul, ce să fac cu el? Peste trei luni o să-mi dea întreprinderea...

— O să-ți dea una după ceafă! — îi strigă fata.

— Așa zici tu!

— Dacă era un om aici?

— Dacă omorai un om?

— interveniră milițienii.

— Cum să-l omor? Vă rog să mă credeți că știu să conduc.

— Dovadă că nimeriși în copac!

— Pe stradă am mers perfect! — se apăra el — dar aici a fost altceva, n-am observat că se termină strada, și-n loc să apăs pe frînă am apăsat pe accelerație. Sigur că-i o greșeală!

— Ia spune, ați mai încercat plimbări de genul asta?

— Cu mașinile, nu.

— Cu motocicletă?

— Cu un cal... — recunoscu el, privind pe furis la fată. Alaltăieri seară.

— De ce te lauzi că ne-am plimbat? — îl dojeni fata. Abia dacă am încălecat: hai sus, hai sus!, cînd ne-a și prins. Calul era legat de un țaruș — explică ea — dar cine să-și dea seama, contele de N-am noroc? Ehe!

— Dacă era întuneric?!

— Lasă, că alții se descurcă și pe-ntuneric! — îi aruncă ea.

— Își aminti că e tîrziu și porni spre stația de autobuz.

— Era sigură că el n-o s-o mai ajungă din urmă.

— Ilustrație de Mihu VULCĂNESCU

Kirill Lavrov, interpretul corespondentului de război Sînțov, eroul central al filmului „Vii și morți”.

În filmul „Hamlet” al regizorului C. Kozințev, rolul Ofeliei e deținut de tînăra actriță Anastasia Vertinskia.

Festivalul filmului sovietic

În cadrul „Zilelor culturii sovietice”, care se desfășoară între 20 octombrie și 7 noiembrie, în Capitală și în centrele regionale are loc Festivalul filmului sovietic. Filmele pe care ni le aduce pe ecrane tradiționalul festival, sosesse precedate — cele mai multe — de o bună faimă cucerită la diferitele manifestări cinematografice internaționale ale anului.

Remarcat și premiat la Festivalul de la Karlovy-Vary, filmul „Vii și morți”, adaptare de Aleksandr Stolper după romanul lui Konstantin Simonov, evocă în imagini de o sobrietate emoționantă clipele cele mai dureroase ale ultimului război. În povestea corespondentului de război Sînțov se răsfrînge drama unui întreg popor care, după momentele de derută ale atacului prin surprindere, a găsit în fidelitatea față de idealul comunist puterea de a depăși greutățile și de a învinge. În rolul lui Sînțov apare actorul Kirill Lavrov.

Realizarea lui Grigori Kozințev „Hamlet” a întrunit aprecieri unanime atît în Anglia, cu prilejul sărbătoririi anului Shakespeare, cît și la Karlovy-Vary, unde a fost prezentat în afara concursului; la Veneția a primit premiul juriului. Expresia cinematografică modernă creată de Kozințev, muzica lui Șostakovici, decorurile lui Enei și Virsaladze, interpretarea de o surprinzătoare originalitate a lui Innokentii Smoktunovski (Hamlet) și prezența Anastasiei Vertinskia (Ofelia) fac din această a 18-a versiune cinematografică a tragediei prințului Danemarcei o operă durabilă, care marchează o dată în filmografia shakespeareană.

Filmul „Caietul albastru”, realizat de regizorul Lev Kulidjanov pe baza cărții lui Emanoil Kazakievici evocă figura lui Lenin în perioada adăpostirii sale la Razliv. Lenin este intruchipat de actorul M. Kuznețov.

Sub forma unei opere te nu lipsite de accente dramatice, filmul în culori și pe ecran panoramic „Cîntăreața sclavă” istorisește biografia unei fete iobage care prin talentul ei ajunge pe culmile celebrității europene. Muzica operetei aparține compozitorului N. Strelnikov, iar regia e semnată de R. Tihomirov. În rolul titular al cîntăreței Anastasia Batmanova o vedem pe Tamara Siomina.

„Există un asemenea flăcău”, filmul realizat de actorul și regizorul V. Sukșin, a fost distins în vara aceasta cu „Leul de Aur” la Festivalul filmelor pentru tineret de la Veneția și cu premiul pentru cea mai bună comedie la Festivalul unional de la Leningrad. Eroul, Pașa Kolokolnikov, interpretat cu mult farmec și spontaneitate de tînărul actor Leonid Kuravliov, este un flăcău din zilele noastre care, căutînd sensul vieții și talna fericirii, le găsește în dăruierea față de ceilalți.

Opera lui Mihail Șolohov a inspirat un nou film regizorului V. Fetin care, îmbinînd două povestiri privind perioada războiului civil, a realizat filmul „Poveste de pe Don”. În rolurile principale apar actorii Liudmila Ciursina, Evgheni Leonov, Aleksandr Blinov și Boris Novikov.

Doi oameni, un dezerter condamnat la moarte și o santinelă, străbat singuri, cu greu, întinderile stepii. Aceasta este situația dramatică de la care pornește filmul „Doi în stepă”, realizat de regizorul Anatol Efros, după povestirea lui Kazakievici. În dezvăluirea complexului proces sufletesc străbătut de locotenentul Ogarkov și a relațiilor subtile care se stabilesc de-a lungul odiseei, între el și soldatul Djurabev, se manifestă arta nuanțată a regizorului și talentul unor actori pînă acum necunoscuți: V. Babiatsinski (Ogarkov) și A. Nurenkenov (Djurabev).

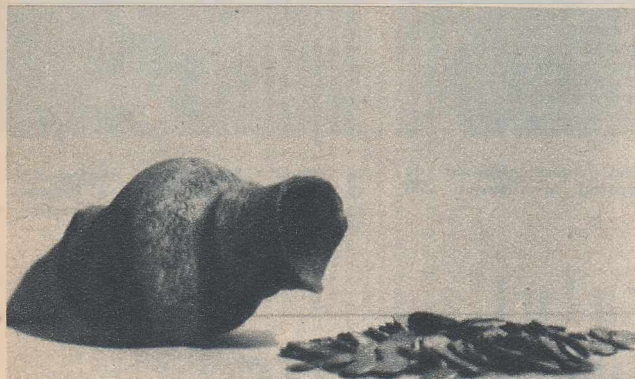
— Ana ROMAN

Opereta „Cîntăreața sclavă” readuce pe ecranele noastre pe Tamara Siomina, cunoscută din filmele „Învieerea”, „Colegii” și „Cursă fără încălecatură”.

d i a l o g cu cititorii

TEZAU MONETAR

Încă un tezaur monetar. De data aceasta comoara a fost descoperită în apropiere de Roșiorii de Vede de către o colectivită din satul Plopi, comuna Beuca. În timp ce se afla la recoltarea cerealelor, a nimerit cu vârful coasei într-un vas de ceramică plin cu monede vechi turcești. Tezaurul este alcătuit

din 217 piese, toate din argint (secolele XVI și XVII). El a fost predat autorităților locale, anunțându-se atât Institutul de arheologie cât și secția de numismatică a Academiei R. P. Române.

C. BONTEA
Boslorii de Vede

CASTELELE LOAREI

„Doresc să cunosc câte ceva din istoria vestitelor castele de pe Valea Loarei”.

Prof. Claudia SIMIONESCU
Brașov

Răspunde VERONICA RUSO, publicistă.

Drumul de-a lungul Loarei l-am străbătut în plină vară, când valea fluviului părea o adevărată grădină. Turnurile tăcute și semețe ale castelului înșirate pe amândouă malurile dau un farmec deosebit peisajului, invitându-l pe călător la un scurt popas în istoria Franței, cuprinsă mai ales între perioada domniei lui Carol al VII-lea (1403-1461) și anul 1528, când regele Francisc I s-a hotărât să-și stabilească reședința la Paris.

Pe drumul de la Orléans spre Nantes, cel dinții castel care deschide impunătorul șir arhitectonic este *Chambord*. Solenn, cu fațadele lui albe strălucind în soare, cu terasele sale spațioase, cu numărările sale turnuri, el domină întinderea unui parc imens cuprinzând și o rezervație de vânătoare. Scara cu revoluție dublă din clădirea centrală este considerată o

capodoperă a arhitecturii, existind presupunerea că ar fi fost executată după un proiect al lui Leonardo da Vinci. Aci a fost organizat, în anul 1952, primul spectacol de „Son et lumière” (Sunet și lumină). Astăzi asemenea spectacole pot fi vizionate la majoritatea castelurilor de pe Valea Loarei.

După *Chambord* urmează castelul *Blois*, oglindindu-se în apa Loarei. Aici a fost o reședință regală sub Ludovic al XII-lea. Arhitectura castelului reprezintă întreaga evoluție a stilurilor franceze. Remarcabile sînt în special: aripa Ludovic al XII-lea, care ține de ultima perioadă gotică; aripa Francisc I, o capodoperă a Renașterii, și aripa clasică a lui Gaston d'Orléans.

La castelul *Cheverny*, construit în stil Ludovic al XIII-lea, admirăm interiorul fastuos, cu bogate mobile și tapiserii. La castelul *Amboise* — pentru construcția căruia Carol al VIII-lea a adus numeroși meșteri, arhitecți și sculptori italieni — impresionante sînt rampele helicoidale care permitau intrarea călare pînă în curtea de onoare. În apropiere de Amboise,

la castelul *Cloux*, s-a stins Leonardo da Vinci.

Răsărit parcă din apa afluentului Cher, elegantul castel *Chenonceaux* a fost construit de trezorerul lui Francisc I și dăruit apoi de urmașii acestuia regelui Franței. Mai târziu i s-a adăugat castelului o minunată galerie în stil clasic formată din două etaje și construită pe o punte.

Castelul *Loches*, domină orașelul cu același nume și râul Indre. Începînd cu domnia lui Ludovic al XI-lea, castelul a servit multă vreme ca închisoare. Mai pot fi văzute și astăzi rămășițele temniței de temut de odinioară, unde numeroase personalități ale timpului și-au irosit anii, însemnându-și gândurile prin diferite inscripții și desene gravate pe pereți. Într-unul din turnuri se află un prețios monument de sculptură: mormîntul favoritei lui Carol al VII-lea — Agnès Sorel.

Mai departe, pe malul afluentului Indre se înalță castelul plin de grație *Azay-le-Rideau*, construit în 1518 de un trezorer. Apa râului în care privește de, secole în parcursul de o sobră frumusețe scot în relief armonia liniilor sale, a îmbinării fericite a structurii sale gotice cu decorația italiană. Trezind pe lângă castele de o mai mică importanță, imaginea castelurilor din Valea Loarei se încheie cu ruinele celebrului *Chinon*. Intre zidurile lui și-au trăit ultimele clipe Henric al II-lea Plantagenet și Richard Inimă de Leu și tot aici Jeanne d'Arc l-a recunoscut pe Carol al VII-lea.

Desigur, șirul castelurilor de pe Valea Loarei nu a fost epuizat în această sumară enumerare, după cum nici nu s-a spus decât prea puțin din tot ceea ce s-ar fi putut spune despre istoria și arhitectura lor, despre comorile lor de artă.

țin că ar fi vorba de cauze natură astronomică (variațiile excentricității elipticii etc.), alții au curs la ipoteze puse în legătură creșterea sau scăderea cantității de bioxid de carbon în atmosferă.

La rîndul ei, această ipoteză e pusă în legătură cu vulcanismul n viu sau mai slab care ar fi avut loc atunci (vulcanii emană cantități mari de bioxid de carbon). Alții, sfîrșit, au căutat explicația fenomenului în schimbarea raporturilor dintre uscat și mări, schimb care ar fi provocat modificări direcția curenților de aer și mării.

Glaciaciții nu s-a menținut aceleași limite tot timpul, ci existat faze de extindere și faze de retragere, deosebindu-se astfel baza oscilațiilor — faze glaciere faze interglaciare.

În Europa au existat două cîmpuri continentale importante: una foarte mare, care a avut ca centru Scandinavia și insulele britanice și care a ocupat tot nordul continentului (6/10 mil. km²). A doua, mai mică, calota alpină, care a acoperit Munții Alpi și s-a întins pe Rin pînă la apropiere de Basel, în bazinul superior al Dunării pînă spre Viena și spre sud a înaintat pînă la Lyon.

Multe din speciile de floră și faună de climă caldă ale erei glaciare au dispărut în cuaternar, altele s-au retras mai spre sud ori s-au adaptat noilor condiții de viață. Această perioadă au apărut noi specii de mamifere, *Elephas* (elefantul), *Equus* (calul), *Bos* (boul). Transformările care au avut loc lumea vieuitoarelor au culmi însoțite cu apariția omului, ceea ce a făcut pe unii geologi să măsoare această perioadă în perioada tropozică (adică perioada viitoare omului).

În țara noastră în epoca glaciare (pleistocen sau diluvium) cele înalte ramuri ale Carpaților Rodna, Călimanii, Bucegii, Munții Făgărașului, Parîngului, Godean și Retezatului — au fost acoperite cu ghețari.

Urma glaciaciții în Carpați este dovedită prin prezența morene și a circurilor (zănoage), a lacurilor glaciare (Gîlcescu și Bucura în rîng) etc. și a văilor cu profunzime transversal în formă de U.

NICULIȚĂ, ARTIST AMATOR ÎN VÎRSTĂ DE 5 ANI

Îi cheamă Nicolicița Bîrlea. Înălțimea, ceva mai mult decît o șchioapă. Ochii negri, jucăuși, inteligenți. Fire veselă, comunicativă, prietenoasă. Veșnic neastîmpărat și amator de ghidușii, totuși ascultător și atent la indicațiile instructorului de dansuri. Nu cunoaște tracul. Fie că joacă pe scena căminului cultural sîtesc, fie că se află în fața exigentului public al festivalurilor de folclor de la Mamaia, Brașov, Galați, Constanța, pe scenele fazelor de concurs de la Mediaș, Sibiu, Hunedoara sau în Sala Palatului din București, dansează cu aceeași vervă și dezinvoltură, ridicînd literalmente publicul în picioare.

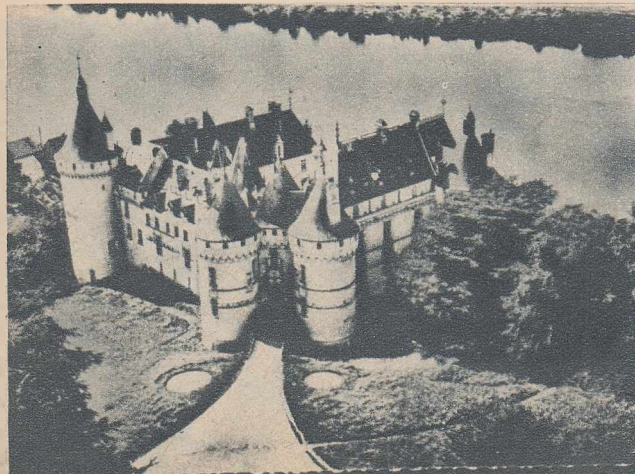
Arg de obicei ca partener pe fratele său Viorel, în vîrstă de 17 ani; duetul a cucerit locul II pe țară la recentul concurs al artiștilor amatori. De atunci își continuă activitatea în cadrul casei noastre de cultură. Și pe drept cuvînt gospodăria colectivă din satul Lunca (în care-și trăiește copilăria micul dansator, alături de ceilalți 5 frați ai săi, de asemenea talentați) e mîndră de Nicolicița Bîrlea, care i-a dus faima pe tot întinsul patriei.

Marcel GRIGORIU
Casa raională de cultură, Mediaș.

PICTORI ȘI SCULPTORI DIN PLOIEȘTI

Vizitatorii Muzeului regional artă plastică din Ploiești au ocazia să cunoască lucrurile de pictură, grafică și sculptură ale membrilor cenaclului Uniunii artiștilor plastici din localitate. Expunerea a fost deschisă cu prilejul de-a XX-a aniversării a eliberei țării și a continuat să fie deschisă pînă la mijlocul lunii octombrie.

Dintre cele peste 50 de lucrări ale artiștilor plastici ploieșteni

CHAUMONT, unul din castelele de pe Valea Loarei.

ERA FOARTE FRIG PE-ATUNCI..

„Cînd și cum s-a produs glaciaciții?”

Vladimir ANDRONE,
miner, com. Cîclîu-Maramureș

Răspunde conf. univ. VIRGIL HILT, Facultatea de geologie-geografie, Universitatea București.

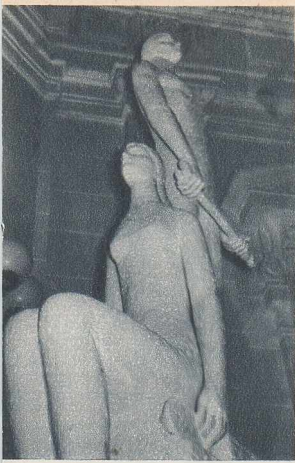
Glaciaciții este un fenomen care aparține ultimei perioade din istoria pămîntului, perioadă cunoscută sub numele de cuaternar, cînd au luat naștere cele mai noi formații ale scoarței terestre.

Caracteristic acestei perioade este apariția și evoluția omului pe pămînt, precum și variațiile mari de climă care au avut loc pe suprafața acestuia — răciră bruscă față de clima din perioada anterioară.

Ținînd seama de schimbările climatice produse, cuaternarul a fost împărțit în două subdiviziuni: epoca glaciară (pleistocen) mai veche, și alta mai nouă, epoca actuală (holocen). Prima mai este cunoscută și sub numele de *diluvium*, iar a doua *aluvium*.

Nu se cunosc cu precizie cauzele care au determinat fenomenul de răcire ce a cuprins întregul glob pămîntesc, provocînd coborîrea nivelului mării și instaurarea glaciaciții. Unii geologi sus-

roducem alăturat: compoziția „Schimbul întâi”, pictură în ulei de Nic. Polidor, și sculptura „Conductori” de Gheorghe Coman.

N. MOCANU
contabil, Ploiești

CITITORII CĂTRE CITITORI

Următorii cititori doresc să corespundeze: Ion Iordache, mecanic-auto, Țiglina-Galați, bl. A3, nr. 4, ap. 107; cinema, literatură, ustrate; Ion Dobrescu, elev, Turu-Severin, str. Adrian 159; ilustrate; Marusia Lăcătuș, profesoară, Hăulișca, com. Păulești, raion Ocnița; ilustrate; Nicu Bîrză, dezinător, Cugir, str. Viitorului 4, p. 7, rn. Orăștie; teme diverse, ustrate; Aurelia Chera, Rîmnicu Ilcea, str. Stoianovici 13; ilustrații; Nelu Buzea, Tg. Jiu, Valea adului, bl. 4, sc. B, et. 3, ap. 14; ustrate; Emilia Pîrnu, bibliotecară, Tohanul Vechi, reg. Brașov;

cinema, ilustrate; Ion Jurcă și Emilian Vochei, ingineri, com. Scarioaștea, rn. Roșiorii de Vede; ilustrate; Gh. Scurtu, revizor contabil, Huși, bd. 1 Mai 49; ilustrații; Varvara Madeș, Cislădie, str. Proletarilor 25, rn. Sibiu; ilustrate; Mircea Cincova, mecanic, Lupeni, str. Tudor Vladimirescu, bloc 8, ap. 9; muzică, ilustrate; Ion Barbu, Școala de șoferi Bucov, reg. Ploiești; sport, cinema; Laura Ștefan, elevă, Constanța, bd. Tomis 133; muzică, ilustrate; Mariana Țepoșanu, elevă, Școala tehnică de produse semifinite din lemn Curtea de Argeș; teme diverse, ilustrate; Ioan Maier, controlor tehnic I.S.C.L. Galați; teme diverse.

POȘTA NOASTRĂ

ION STOICA, BUCUREȘTI. Desigur că se întâmplă uneori să ajungă în mâinile cititorilor reviste cu defecte tipografice. Și desigur că aveți dreptate când arătați că C.T.C. de la Combinatul Poligrafic „Casa Științei” ar trebui să acorde mai multă atenție controlării calității produselor. Dar pentru ca o asemenea reclamație să poată fi luată în considerație, e nevoie să ne prezentați „corpul delict”. Trimiteți-ne revistele cu defecte — noi vă vom trimite în schimb altele fără defecte, pentru a nu vă descompleta colecția — și vom cere să se ia măsuri.

ALBERT ROSTANSCHER, SEUCA, RN, TIRNAVENI. Adresa Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu” din București este: str. General Budișteanu nr. 19, rn. 16 Februarie, iar cea a Institutului „Ion Andreescu” din Cluj este: str. M. Corvin nr. 6.

IONEL PANOVȘCHI și NELU TĂNĂȘESCU, CRAIOVA. 1) Volumul „Pagini alese” de E. G. Racoviță (Editura Academiei R. P. Române — 1955) conține și un studiu introductiv în care sînt cuprinse date asupra întregii vieți și activități a savantului. 2) Actorul Emanoil Petruț e originar din orașul Focșani. 3) Actrița Lica Gheorghiu

a debutat pe ecran în filmul lui Liviu Ciulei, „Erupția”.

LIDIA-TĂȚIANA ZAHARIA, ZIMNICEA. 1) Cîntoneta este la origine un cîntec popular italian, cum ar fi în folclorul nostru așa-numitul „cîntec de lume”. În muzica profesională, cîntoneta este piesa vocală sau instrumentală ce are o structură melodică și ritmică apropiată de cea a cîntecului popular italian. 2) În Editura muzicală a Uniunii compozitorilor din R. P. Romîna au apărut numeroase biografii ale unor compozitori celebri, printre care și ale celor mai de seamă compozitori de operă. Interesați-vă de aceste cărți la librăriile din orașul dv., precum și la biblioteca raională.

IOAN JOLDIȘ, ABRUD. Scriitorul Vasile Demetrius s-a născut în anul 1878 și a încetat din viață în 1942. Debutul în literatură și l-a făcut în 1901, publicînd versuri, deși mai apoi s-a consacrat prozei. Date mai ample despre viața și creația sa puteți afla citînd studiul introductiv la volumul „Nuvele” apărut în 1952 la E.S.P.L.A.

PETRU BICER, IAȘI. Adresa marelui pictor mexican Siqueiros nu o cunoaștem. Sîntem însă convinși că dacă-i veți scrie pe adresa ziarului „El Popular”, Ciudad de Mexico — Mexic, scri-soarea îi va parveni.

MARGARET MAASSEN, BERLIN. Mulțumim pentru felicitările trimise cu prilejul celei de-a 20-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Ne bucură faptul că v-au plăcut spectacolele date la dv. de „Rapsodia romîna”, ca și expoziția pictorului Corneliu Baba. Pictorului dv. preferat îi puteți scrie pe adresa Uniunii artiștilor plastici, București, raional 30 Decembrie, Calea Victoriei nr. 155.

C-TIN D. ROȘU, BUCUREȘTI. Ne-ar interesa să cunoaștem materialul despre dr. Carol Davila pe care spuneți că l-ați găsit. Cel mai bine ar fi dacă ne-ați face o vizită la redacție. Dacă nu vă stă în putință, telefonați-ne.

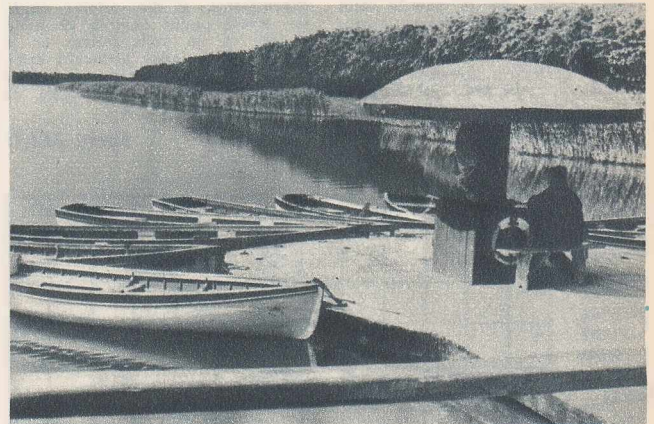
V. SILVIAN

DE LA CORESPONDENȚI

O nouă unitate a Industriei alimentare în Valea Jiului: Fabrica de produse lactate livezeni. (D. Ionașcu, Petroșani)

Toamna, pe malul lacului Amara. (Gh. Stoica, Craiova)

APE DE COLONIE DE CALITATE

Produse
ale
întreprinderii
„Macul
roșu”

De la una la alta

POVEȘTEA VORBEI

FILOLOGIE ȘI ANATOMIE

De la nume de organe sau părți ale corpului se formează denumiri a căror legătură cu cuvântul de bază se menține foarte clară: *inimos*, *urecheat*, *a ochi*, *indeminatic*, *neobrăzat*, *guraliv* etc.

Procedul se întâlnește și în alte limbi. Astfel, de la numele latin al „picioarelor” (*ped-*) provin, printre altele, *pedestru*, *pedichiură*, *ortopedie*. Altă serie de cuvinte au la bază denumirea grecească (*pod-*): *podometrul*, *miriapod* (prima parte este cuvântul grecesc *myrioi* „zece

mii”) sau *anapoda*. Înțelesul actual al acestuia din urmă n-are nimic comun cu noțiunea de „picioar”, de aceea vom mai zăbovi o clipă asupra lui: *anapoda* e compus din *ana* (= în sus) și *pod-* (= picior). A spune despre un lucru că *merge anapoda* înseamnă deci a afirma că „merge cu picioarele în sus”, ceea ce ne aduce la sensul de astăzi „a merge altfel decât trebuie, a merge de-a-ndoaselea”, sens figurat.

În sfârșit, de la denumirea slavă a piciorului (*nog-*) provine un cuvânt ca *zănoagă*, depresiune circulară într-o zonă muntoasă, adică un loc aflat „la picioarele” unor înălțimi.

Vom încheia această listă de cuvinte înrudite cu denumiri anatomice cu verbul a *spinteca*. Cuvântul este de origine latină (din *expanticare*), și din pricina sensului actual puțin observăm că avem a face cu un verb derivat de la *pinteca* (în latină *pantice*); acum e ușor de dedus că primul înțeles al lui a *spinteca* a fost acela de „a tăia pintecele”.

CÎND ILUSTRATELE DEVIN DOCUMENTE I LA POALELE TÎMPEI

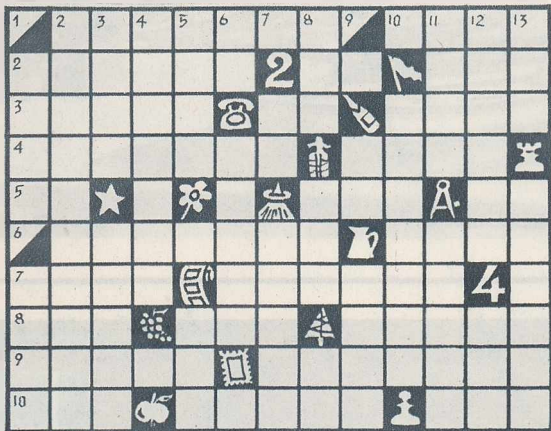
Vă prezentăm câteva vechi cărți poștale ilustrate de la poalele Tîmpei, în Brașov. Iată o ilustrată (foto 1) reprezentînd „gara centrală a Brașovului”, în ființă pînă mai anii trecuți. Se știe, în locul ei s-a construit una din cele mai frumoase clădiri feroviare din țară, un adevărat monument arhitectonic de o grațioasă frumusețe. Noua gară a devenit poarta triumfală prin care călătorii ce vin la Brașov intră în străvechiul și totuși tînărul oraș industrial din Țara Bîrsei. Cealaltă ilustrată (foto 2), copie probabil după o stampă de epocă, ne înfățișează Brașovul așa cum era în anul 1848 și cînd pe străzile acestui oraș răsună imnul lui Andrei Mureșeanu. În sfârșit, a treia ilustrată ne arată, în liniștitul și provincialul peisaj citadin brașovean, un exemplar automobilistic care nu cunoștea încă linia aerodinamică modernă, care „alerga” probabil cu 15-20 km pe oră și care, fără să se cheme „Geneviève”, ne iscă un romantic și înduioșător zîmber în colțul gurii.

Ei da, istoria anilor noștri, istoria construcției socialiste, a ținut să dea chiar și acestor imagini vetuste și prăfuite o replică plină de energie și forță. Se știe, la Brașov se află uzinele de tractoare, cele de autocamioane, o monumentală gară nouă, noi cartiere de locuințe... Închipuiți-vă un camion „Carpați” sau un tractor „U 651” tulburînd liniștea străvechii piețe a satului.

Sorln STATI

NUMĂRĂTOARE

ORIZONTAL: 1) Un, doi l... — „...Cei trei mușchetari” sau „Cei patru călugări”... 2) ...cinci frați îngemănați... — ...șase lucrătoare l (sing.)... — ...șapte... 3) ...a opta... — ...nouă, declinat... — ...cu zece picioare... 4) „...11” din Baia-Mare... — ...și douăsprezece surori l 5) „1” și „2” în alfabet — 1-0 la masă! — Tap gol l 6) Asalturi — Zero la zero, unu la unu etc. 7) Nici unul mai mult! — Soi de cifre (pl.). 8) 100 la leu l (sing.) — Nume englez — Pudrată... sub zero grade. 9) „O mie de ani pace l” — Unghi sub 90 grade. 10) Unu la mie — Zece cercuri concentrice — 12 pe cadran.

VERTICAL: 1) Una din 16 la șah sau „13” la tabinet — Apă la 100 grade. 2) Fără soț l 3) Oraș în Franța — „Am douăzeci de primăveri” l 4) Vătămăt sub zero grade. 5) Al cincilea element al Universului, după unii filozofi antici ai Greciei — 15 la volei, 21 la tenis de masă. 6) Nouă, alt caz — A scădea din... greutate. 7) Mai puțin decât nul l — „După douăzeci de ani”. 8) 31 octombrie 1964 — O mie, unu și iar o mie — Două din șapte sau doi la sută l 9) Nota șase l — Nume feminin. 10) Elementul chimic cu numărul atomic 44 (grupa VIII, perioada 5). 11) Numărul 5 la Dinamo-București — ...și 11 la Real-Madrid. 12) A

oferi... sume (mai mari decât alții) — 1, 2, 3 etc. 13) Zeci de sute — Îndoite l (nu dublate).

Ing. Ion CARAIMAN

Petru VINTILĂ

UMOR DE SEZON

Desene de Nell COBAL

— Ah, ce poetic cad frunzele!

— Știi, eu mă obișnuiesc foarte greu cu lucrul după ce mă întorc din concediu... — Eu de loc! Ca și înainte, fac un pulover în 5 zile.

— N-aveți un ceai cald? Atunci ce-mi puteți oferi? — Înghetată 12 sorturi, suc și oranjadă la gheață!

De tușe, în așteptare...

Dezlegarea jocului „MARINĂ”, apărut în nr. 42

ORIZONTAL: 1) MARINĂ — ARAMĂ. 2) AMERICA — PRAG. 3) MARINARI — IRI. 4) AN — GALERE — IG. 5) I — PACE — ROȘIE. 6) APĂ — AEV — LP — A. 7) ILUS — ADIAT. 8) TRANSILVANIA. 9) RAS — ÎNS — NI — N. 10) OT — CAO — E — OBL. 11) I — VINTURILE. 12) AMUR — ARGHEZI.

Ultime imagini de la OLIMPIADĂ

LA REVEDERE, LA MEXICO CITY!

Cu aceste cuvinte strălucind în luminile imensului panou electronic de pe stadionul Național din Tokio, cele câteva tineri participanți la cea de-a VIII-a ediție a Jocurilor Olimpice s-au luat rămas bun de la gazde, și-au trîns între ei mîinile cu căldură, și-au făcut promisiuni...

— Să nu uîți! Peste patru ani...

— N-am să uit! La Mexico City. În 1968...

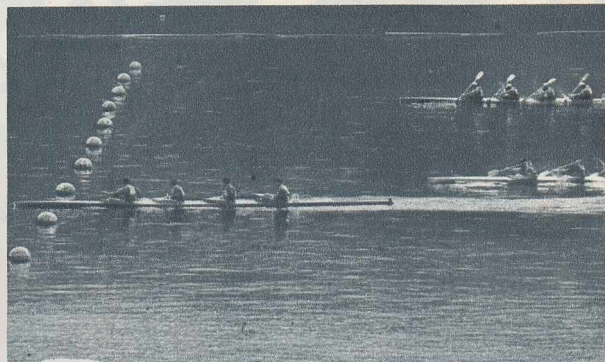
Peste stadioane, bazine de înot, săli de sporturi s-a coborît liniștea. O liniște proape nefirească după tumultul neuitelor întreceri prietenești. Neuite prin frumusețea lor sportivă, prin obșteala sentimentelor pe care le-au adîtit în mii și mii de inimi de tineri și nere din cele cinci continente ale planetei noastre.

La revedere într-o nouă întrecere la Mexico City! Pentru noi succese în sport și noi succese în lupta pentru o înțelegere adîncă și trainică între popoare.

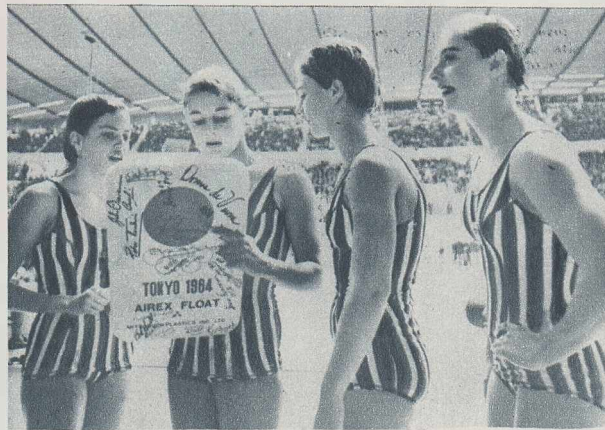
Și acum câteva imagini din ultimele zile ale Jocurilor Olimpice de la Tokio.

În fața unei statui a lui Buda, din Tokio, un grup de sportivi români în mijlocul cărora poate fi ușor recunoscută recordmana mondială Iolanda Balaș.

Sportivii români au dobîndit încă două medalii de argint și trei de bronz la întrecerile de caiac-canoe. Echipajul de patru bărbați, după o frumoasă victorie în semifinale (în fotografie), a obținut în finală medalia de bronz.

Autografe, „rendez-vous“-uri, notări de adrese în agendă (cu specificația: orașul, țara, continentul).

Unul din cei mai populari eroi de la Tokio a fost, fără discuție, atletul etiopian Bikila Abebe, cîștigătorul maratonului care, după o goană de 42 de km, a regretat că traseul e atât de scurt.

LACĂRA. Redacția: București, Piața Scintei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 3507, Of. 33. Telefon 17.60.10—int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei. RETUL REVISTEI: 2 LEI. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei“. COPERTA NOASTRĂ: Artistul poporului, Radu BELIGAN. Fotografie de A. Mihalopol. MACHETA: Ion Vulpescu.

POLUIND ZILELE DIMINEATA A SCARA PASTELOR DE DINTI
SPUMOASE VA ASIGURATI IGIENA GURII, PREVENITI FORMAREA
CARIILOR SI DEPURAREA PIETREI PE DINTI

M.C.I.
D.G.C.M.C.

Pasta de dinți **MĂRGĂRITAR** combate gingivitele, datorită sării de fluor și alantoină pe care le conține. Pasta de dinți **DOINA** curăță și albește dinții, împiedicând depunerea pietrei.

DIADENT, pasta de dinți indicată pentru prevenirea formării cariiilor dentare. Pasta de dinți **PRIMĂVARA** albește și întreține dinții, are efecte dezinfectante și răcoritoare.